

MĂRTURII DESPRE SABAT

Ellen G. White



Introducere

Era o după-amiază de Sabat, acum peste treizeci de ani. Avusesem programat un examen foarte important pentru viitorul meu. Mă simțeam neliniștit. Am deschis Biblia și, parcă pentru prima dată, atenția mi-a fost atrasă de capitolul 56 din Isaia: „Păziți ce este drept și faceți ce este bine.... Ferice ... de fiul omului care rămâne statornic în el, păzind Sabatul.... Pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pângărească, și vor stăruia în legământul Meu, îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt, și-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune.” Convingerea mi-a fost reînnoită. Ceea ce făcusem nu fusese un gest iresponsabil, ci răspunsul corect față de Dumnezeu.

Generații după generații, Sabatele au fost terenul inevitabil de confruntare între ascultarea de cerințele lui Dumnezeu și conformarea cu pretențiile lumii. În copilărie ascultam istorisirile celor care luptaseră pentru Sabat în împrejurări teribile -- în armată și în lagărele de muncă. Mi se părea că stau în fața unor giganti. Apoi am avut propriile lupte, desigur, cu o miză mult mai mică. Acum trăim vremuri mai blânde. Din fericire, nu lipsesc exemplele de credincioșie, exemplul cel mai încurajator fiind legat de examenul de capacitate din anul 1999. Dar timpurile aspre se vor întoarce. Și încercările vor fi mai dure decât oricând. Capitolul 56 din Isaia leagă experiențele din trecut de acest viitor care ne-a fost descoperit în mod profetic. Ascultați aceste cuvinte:

„În curând vor fi tulburări pe întreaga față a pământului. Se cuvine ca fiecare să caute să-L cunoască pe Dumnezeu. Nu avem timp de întârziere. Cu râvnă și cu ardoare trebuie să fie vestită solia: [...] Așa vorbește Domnul: «Păziți ce este drept și faceți ce este bine, căci mântuirea Mea este aproape să vină, și neprihănirea Mea este aproape să se arate. Ferice de omul care face lucrul acesta și de fiul omului care rămâne statornic în el, păzind Sabatul... (Isaia 56, 1.2)».” -- Mărturii pentru comunitate 9:187, 188.

Nu trebuie să așteptăm criza finală cu privire la Sabat ca să știm dacă îi vom face față cu bine. De fapt, atât în împrejurări favorabile, cât și în mijlocul persecuției, Sabatul nu poate fi păzit cu adevărat fără harul lui Dumnezeu. Putem să folosim aceste condiții prielnice ca să întregim atât înțelegerea, cât și practica zilei Domnului. Fără să pierdem rigoarea și spiritul de luptători, care constituie moștenirea noastră din trecutul eroic, trebuie să dezvoltăm foarte mult dimensiuni importante, cum sunt: Sabatul ca semn al siguranței mântuirii (Ezechiel 20, 12.20; Evrei 4, 1-11), Sabatul ca experiență a părtășiei fericite cu familia, biserica, natura și Dumnezeu (Isaia 66, 22.23; Faptele Apostolilor 16, 13), Sabatul ca binecuvântare pentru toți, prin acte de generozitate și servire (Matei 12, 12; Marcu 2, 27.28.)

Dumnezeu este foarte interesat ca această experiență completă a Sabatului să fie trăită din plin, și oferă har și făgăduințe prețioase celor care se angajează în ea. Ellen White scrie: „Mi-a fost prezentat tot cerul ca privind și veghindu-i în Sabat pe cei care recunosc

cerințele poruncii a patra și păzesc Sabatul.... Pe cei care L-au sfințit pe Domnul Dumnezeu în inimile lor, printr-o strictă dispoziție sufletească pentru devoțiune, și care au căutat să folosească prilejul orelor sacre, păzind Sabatul cât au putut de bine, pentru a-L cinsti pe Dumnezeu, numind Sabatul o desfătare -- pe aceștia îngerii i-au binecuvântat în mod special cu lumină și sănătate și le-a fost dată o putere deosebită.” -- Idem, 9:679.

Recomand cu bucurie și căldură această colecție de mărturii scrise de Ellen White, cu privire la Sabat. I-aș încuraja pe cititori să o parcurgă mai întâi pe toată, în citire rapidă. Tabloul complet este important. Avem tendința să discutăm la nesfârșit un pasaj și să neglijăm multe alte declarații cu privire la același subiect. Apoi să urmeze un studiu amănunțit, împreună cu Biblia, discutarea în cercul familiei și al prietenilor, aplicarea cu modestie și bună-credință a celor învățate, promovarea prin cuvânt și mai ales prin viață a unui mesaj pozitiv, încurajator, privind Sabatul. Îi invit pe cititori -- mai ales pe prietenii mei foarte tineri -- să facă acest efort care va fi bogat răsplătit. Pastor Adrian Bocaneanu.

Capitolul 1

Considerații generale

Sabatul a fost instituit o data cu întemeierea lumii. Mi s-a arătat că, dacă Sabatul ar fi fost păstrat, nu ar fi existat niciodată necredincioși sau atei. Păzirea Sabatului ar fi ocrotit lumea de idolatrie. -- (Life Sketches of Ellen G. White, 96.)

Sabatul a fost făcut pentru om. Dumnezeu a plănuit ca în această zi omul să nu aibă nici o preocupare lumească, ci să I se închine Lui. Toți aceia care tratează cu reverență poruncile lui Dumnezeu vor asculta de porunca a patra a Decalogului, după ce vor vedea cerințele ei, fără să se mai întrebe dacă ascultarea este posibilă sau convenabilă. Dar, dacă oamenii refuză lumina despre acest subiect, prezentată de Cuvântul lui Dumnezeu, ei îl refuză chiar pe Dumnezeu și, prin urmare, nu pot fi mântuiți în neascultarea lor. -- (The Southern Watchman, 23 iunie, 1908.)

Dumnezeu a văzut că Sabatul era esențial pentru om, chiar și în Paradis. Ființa umană avea nevoie să lase deoparte, într-una dintre cele șapte zile, propriile interese și ocupații, ca să poată contempla mai profund lucrările lui Dumnezeu și să mediteze asupra puterii și bunătății Sale. Omul avea nevoie de Sabat, ca să-i reamintească mai viu de Dumnezeu și să-i inspire mulțumirea pentru toate cele de care se bucura, pe care le avea și care veneau din mâna binefăcătoare a Creatorului. -- (Patriarchs and Prophets, 48.)

Sabatul a fost instituit spre folosul tuturor oamenilor. După ce în șase zile a creat lumea, Dumnezeu a binecuvântat și a sfințit ziua a șaptea în care S-a odihnit de toată lucrarea Sa. El a pus deoparte această zi specială pentru ca omul să se odihnească de munca lui, iar, contemplând pământul și cerurile, dovezile tangibile ale înțelepciunii infinite a lui Dumnezeu, inima să i se umple de dragoste și de recunoștință față de Făcătorul lui. Dacă omul ar fi respectat întotdeauna ziua pe care Dumnezeu a binecuvântat-o și a sfințit-o, în lumea noastră nu ar fi existat nici un necredincios, deoarece Sabatul a fost dat omenirii ca memorial al lucrării Creatorului, pentru a îndrepta în mod special mintea omului de la lucrurile acestui pământ spre Dumnezeu și spre puterea Lui infinită.
-- (The Bible Echo, 12 octombrie, 1896.)

Înainte de a intra în țara promisă, israeliții au fost sfătuiți de Moise să „păzească ziua de Sabat și să o sfințească” (Deuteronom 5, 12). Domnul a intenționat ca, printr-o credincioasă păzire a poruncii Sabatului, israeliții să păstreze viu în minte faptul că El este Creatorul și Răscumpărătorul lor, precum și faptul că trebuiau să dea socoteală în fața Lui. Atâta timp cât ei păzeau Sabatul în adevăratul lui spirit, nu putea exista idolatrie. Dar, dacă cerințele acestei porunci aveau să fie lăsate la o parte, ca nefiind obligatorii, Creatorul ar fi fost uitat, iar oamenii s-ar fi închinat altor dumnezei.
-- (The Review and Herald, 6 noiembrie, 1913.)

Când Legea a fost dată la Sinai, Sabatul a fost plasat în mijlocul preceptelor morale, chiar în centrul Decalogului. Dar

instituția Sabatului nu a fost prezentată atunci pentru prima dată. Porunca a patra își are originea la creațiune. Ziua de odihnă a lui Dumnezeu a fost respectată de Adam în Edenul sfânt, iar apoi, de oamenii lui Dumnezeu de-a lungul perioadei patriarhale. Deoarece în timpul îndelungatei robii în Egipt, sub mâna stăpânilor care nu-L cunoșteau pe Dumnezeu, israeliții nu au putut păstra Sabatul, Dumnezeu i-a scos de acolo și i-a dus într-un loc în care să-și poată reaminti de ziua Lui sfântă. (The Signs of the Times, 28 februarie, 1884.)

Dumnezeu i-a dat omului Sabatul ca zi de odihnă, zi în care poporul Lui să se adune pentru a I se închina și pentru a se apropia tot mai mult de El. Cerul este interesat de închinarea poporului lui Dumnezeu. -- (The Review and Herald, 21 iunie, 1898.)

Există oameni care susțin că Sabatul le-a fost dat doar iudeilor, însă Dumnezeu nu a afirmat niciodată aceasta. El i-a încredințat poporului Israel Sabatul ca pe o instituție sacră, dar chiar faptul că deșertul Sinai, și nu Palestina, a fost ales ca loc pentru a le da Legea, descoperă faptul că Sabatul este pentru toți oamenii. Legea Celor Zece Porunci este tot atât de veche ca și creațiunea. În consecință, instituția Sabatului nu are o legătură specială cu iudeii în raport cu toate celelalte ființe create. Dumnezeu a așezat obligativitatea păzirii Sabatului asupra tuturor oamenilor. Cuvintele Scripturii sunt clare: „Sabatul a fost făcut pentru om”. Așadar, cei ce sunt în pericol de a fi înșelați în acest punct să asculte mai degrabă Cuvântul lui Dumnezeu decât părerile oamenilor. -- (The Review and Herald, august, 1898, p. 30.)

Pentru om, nu pentru o națiune

Sabatul n-a fost dat numai pentru Israel, ci el a fost dat pentru lumea întreagă. El a fost făcut cunoscut omului în Eden și, asemenea celorlalte precepte ale Decalogului, este obligatoriu pentru totdeauna. „Câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” Atâta vreme cât există cerul și pământul, Sabatul va fi și mai departe un semn al puterii Creatorului. și atunci când Edenul va înflori din nou pe pământ, ziua sfântă de odihnă a lui Dumnezeu va fi onorată de toți cei ce sunt sub soare. „în fiecare Sabat”, locuitorii pământului nou, slăvit, vor veni „să se închine înaintea Mea -- zice Domnul”. (Matei 5, 18; Isaia 66, 23.) -- (The Desire of Ages, 283.)

Sabatul a fost instituit înainte ca iudeii să apară ca popor și a fost dat spre sfințire întregii omeniri; „ca să știți”, declară Dumnezeu, „că Eu sunt Domnul care vă sfințesc”. Dacă Sabatul este acceptat, atunci și restul poruncilor din Decalog vor fi păzite, deoarece nimeni nu poate respecta cu adevărat Sabatul fără a lua în considerare toate celelalte precepte ale Legii. -- (The Signs of the Times, 31 martie, 1898.)

Nu există nici un aspect referitor la Sabat care să-i limiteze valabilitatea la o anumită categorie de persoane. El a fost dat pentru întreaga omenire. El trebuie respectat, nu prin inactivitate, ci prin contemplarea lucrărilor lui Dumnezeu. Oamenii trebuie să facă

aceasta, ca să cunoască faptul „că Eu sunt Domnul care îi sfințesc”. -
- (Special Testimonies to the Battle Creek Church, 34; Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 136-137.)

Porunca Sabatului este așezată chiar în inima Decalogului, în mijlocul preceptelor neschimbătoare ale lui Dumnezeu. Totuși de la multe amvoane din țara noastră se înalță un strigăt disprețuitor împotriva Sabatului instituit de Domnul, Dumnezeul cerului, stigmatizându-l ca fiind „vechiul Sabat al iudeilor”. Toți cei ce caută adevărul să-și aducă aminte că Sabatul a fost instituit în Eden înainte de a exista evreii, iar Domnul a spus: „Sabatul a fost făcut pentru om”. Porunca a patra a fost rostită împreună cu celelalte nouă precepte morale, în mijlocul tunetelor și măreției de pe muntele Sinai, și se află în chivotul care este în Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc. El este numit „Chivotul mărturiei”, iar sub capacul lui -- tronul harului -- sunt Cele Zece Porunci care au fost scrise cu degetul lui Dumnezeu. -- (The Signs of the Times, 8 ianuarie, 1894.)

Învățătorii orbi ai acestor timpuri, ce caută să abată atenția poporului de la Legea lui Dumnezeu, le spun oamenilor că Legea este dată doar evreilor și destinată să fie respectată doar de ei. Care este izvorul autorității unor asemenea afirmații? Profetul spune: „La Lege și la mărturie, dacă ei nu vorbesc așa, este o dovadă că nu este lumină în ei”. Dumnezeu a dat Legea Sa înainte de a exista evrei în această lume. Ființele raționale din cer au fost guvernate de această Lege înainte de crearea omului, iar Sabatul a fost binecuvântat și pus deoparte pentru un scop sfânt, îndată ce Dumnezeu a făcut lumea și

S-a odihnit de lucrarea creațiunii. -- (The Signs of the Times, 2 octombrie, 1893.)

În chivot era un vas de aur în care era mana. Alături de vas erau toiagul înmugurit al lui Aaron și tablele de piatră, asemenea unei cărți închise. Domnul Isus le-a deschis și am văzut Cele Zece Porunci scrise de degetul lui Dumnezeu. Pe una dintre table erau scrise patru porunci, iar pe alta celelalte șase. Cea de-a patra, porunca Sabatului strălucea mai tare decât toate celelalte, deoarece Sabatul a fost consacrat ca zi de sărbătoare în cinstea Numelui sfânt al lui Dumnezeu. Sfântul Sabat era plin de slavă -- învăluit într-o aură de lumină. Am înțeles că porunca Sabatului nu fusese ținută pe cruce. Dacă ar fi fost așa, și celelalte nouă ar fi fost, de asemenea, ținute pe cruce, iar noi am fi avut libertatea să le călcăm pe toate, ca și pe cea de a patra. Mi-a fost arătat că Dumnezeu nu a schimbat sărbătoarea Sabatului, deoarece El nu Se schimbă niciodată. Dar cel care schimbase sărbătoarea aceasta era papa, transferând-o în prima zi a săptămânii, deoarece papa era cel ce schimbase vremurile și Legea. -- (Life Sketches of Ellen G. White, 100.)

(...) Totdeauna trebuia păstrat acest adevăr în mintea oamenilor, că Dumnezeu a instituit Sabatul în Eden; și câtă vreme faptul că El este Creatorul nostru continuă să fie motivul pentru care se cuvine să ne închinăm Lui, atâta vreme Sabatul va continua să fie semnul și memorialul Său. Dacă Sabatul ar fi fost păstrat pretutindeni, gândurile și afecțiunile omului ar fi fost îndreptate către Creator, ca obiect al adorării și al închinării, și niciodată n-ar fi fost vreun închinător la idoli, vreun ateu sau vreun necredincios. -- (The Great

Controversy, 438.)

Nu a fost schimbat

Am văzut că, dacă ar fi schimbat Sabatul din ziua a șaptea în prima zi a săptămânii, Dumnezeu ar fi schimbat și scrierea poruncii a patra de pe tablele de piatră, care se află acum în chivotul din Sfânta Sfintelor din ceruri. Atunci, aceasta poruncă ar fi sunat așa: „Ziua întâi este Sabatul Domnului Dumnezeu”. Dar am văzut că această poruncă a rămas la fel ca atunci când a fost scrisă de degetul lui Dumnezeu pe tablele de piatră date lui Moise la Sinai: „Ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău”.... Am văzut că Sabatul cel sfânt este și va fi zidul de despărțire dintre adevăratul popor al lui Dumnezeu și necredincioși. Sabatul va fi marele subiect ce va uni inimile sfinților iubiți de Dumnezeu. -- (Life Sketches of Ellen G. White, 101.)

Timpul prețios de punere la probă trece și puțini înțeleg că el le este dat cu scopul de a se pregăti pentru veșnicie. Ceasurile de aur sunt risipite în scopuri lumești, în plăceri, în păcat în toată regula. Legea lui Dumnezeu este disprețuită și uitată, totuși fiecare poruncă a ei mai este încă obligatorie. Fiecare călcare a ei va aduce pedeapsa cuvenită. Iubirea de câștig lumesc duce la profanarea Sabatului, cu toate că cerințele acestei zile sfinte nu sunt abrogate sau micșorate. Porunca lui Dumnezeu asupra acestui subiect este clară și indiscutabilă; El ne-a interzis categoric să lucrăm în ziua a șaptea. A pus-o deoparte ca zi sfântă pentru El însuși. -- (Testimonies for the Church 4:147.)

Înainte de a începe Sabatul, atât mintea, cât și trupul trebuie să fie retrase de la treburile lumești. Dumnezeu a pus Sabatul Său la sfârșitul celor șase zile de lucru pentru ca oamenii să se poată opri și să vadă ce au câștigat în cursul săptămânii în ce privește pregătirea pentru împărăția cea curată, care nu îngăduie nici unui călcător de Lege să intre în ea. Ar trebui ca, în fiecare Sabat, să ne facem socoteala în sufletul nostru pentru a vedea dacă săptămâna care s-a terminat ne-a adus câștig sau pagubă spirituală. -- (Testimonies for the Church 6:356.)

Mi-a fost arătat cum întreg cerul își îndreaptă atenția în ziua Sabatului asupra acelor care respectă porunca a patra, îngerii și-au arătat interesul cel mai înalt în legătură cu această instituție divină. Aceia care îl sfîntesc pe Dumnezeu ca Domnul inimii lor, printr-o strictă atitudine devoțională a minții, care caută să valorifice într-un mod optim orele sacre prin respectarea Sabatului și să-L onoreze pe Dumnezeu făcând din Sabat o desfătare, sunt binecuvântați în mod special prin intermediul îngerilor, cu lumină, cu sănătate și cu o putere deosebită. Dar, pe de altă parte, îngerii își întorc fața de la aceia care nu apreciază sfîntenia zilei sacre a lui Dumnezeu și îndepărtează de la ei lumina și puterea. Pe aceștia i-am văzut împovărați, descurajați și adesea triști. Ei simțeau lipsa Spiritului lui Dumnezeu. -- (Testimonies for the Church 2:705; The Faith I Live By, 36.)

(...) Dumnezeu prețuiește numai un serviciu făcut din iubire. Dacă lipsește aceasta, tot șirul ceremoniilor este pentru El o ofensă.

Tot așa este și cu Sabatul. El avea ca scop să-i aducă pe oameni în legătură cu Dumnezeu; dar, dacă mintea era stăpânită de forme obositoare, adevăratul rost al Sabatului era zădărnicit. Păzirea lui exterioară era doar o batjocură. -- (The Desire of Ages, 286.)

Mult mai multă sfințenie este atașată de Sabat decât îi este dată de mulți care se dau drept păzitori ai Sabatului. Domnul a fost foarte mult dezonorat de către aceia care nu au ținut Sabatul potrivit cu porunca, nici în litera, nici în spiritul ei. El cheamă la o reformă în ținerea Sabatului. -- (Testimonies for the Church 6:353.)

O păzire parțială a legii Sabatului nu este acceptată de Domnul și are un efect mai rău asupra minții păcătoșilor decât dacă nu ai fi făcut nici o mărturisire că ești păzitor al Sabatului. Ei observă că viața ta contrazice credința ta și își pierd încrederea în creștinism. -- (Testimonies for the Church 4:248.)

Mulți se scuză pentru călcarea Sabatului, referindu-se la exemplul tău. Ei susțin că, dacă un om atât de bun, care crede că ziua a șaptea este Sabatul, se poate angaja în ocupații lumești în aceea zi, când împrejurările par să o ceară, desigur că și ei pot face același lucru fără să fie condamnați. Multe suflete se vor întâlni cu tine la judecată, prezentând influența ta ca scuza pentru neascultarea lor de Legea lui Dumnezeu. Deși aceasta nu va fi o scuză pentru păcatul lor, totuși ea va spune ceva înfricoșător împotriva ta. -- (Testimonies for the Church 4:250.)

Nu toți cei din poporul nostru este atent așa cum ar trebui să fie

la ținerea Sabatului. Bunul Dumnezeu să-i ajute să facă o reformă. -- (Testimonies for the Church 7:123.)

(...) Ei trebuie ca, în mod special, să trezească și celorlalți membri ai familiei dorința de a merge la Casa de rugăciune. Trebuie să-și consacre timpul și energia exercițiilor spirituale, astfel ca influența divină, care planează asupra Sabatului, să-i poată însoți în tot timpul săptămânii. Dintre toate zilele săptămânii, nici una nu este atât de favorabilă pentru cugetare și simțăminte devoționale ca Sabatul. -- (Testimonies for the Church 2:704.)

Capitolul 2

Scopul Sabatului

Dumnezeu este îndurător. Cerințele Sale sunt rezonabile, conforme cu bunătatea și bunăvoința caracterului Său. Scopul Sabatului era ca toată omenirea să poată fi câștigată. Omul n-a fost făcut ca să se potrivească cu Sabatul, pentru că Sabatul a fost făcut după crearea omului, pentru a veni în întâmpinarea nevoilor lui. (...) El a pus deoparte acea zi pentru om, spre a se odihni de munca lui și pentru ca, privind la pământul de jos și la cerurile de sus, să poată reflecta că toate acestea le-a făcut Dumnezeu în șase zile, iar în a șaptea S-a odihnit; și că, în timp ce privea la dovezile concrete ale nemărginitei înțelepciuni a lui Dumnezeu, inima lui să poată fi umplută cu iubire și venerație pentru Făcătorul său. -- (Testimonies for the Church 2:582.)

(...) Dacă foamea a fost o scuză pentru David în fapta sa de încălcare chiar a sfînteniei Sanctuarului și a fost considerat nevinovat, cu cât mai mult era scuzabil gestul ucenicilor de a smulge spice și de a le mânca în ziua Sabatului. Domnul Isus i-a învățat pe ucenici și pe dușmanii Săi că slujirea lui Dumnezeu este pe primul plan și că, dacă simțeau oboseală și foame în timpul lucrării, era corect să-și îndeplinească nevoile omenești, chiar și în ziua Sabatului. Această instituție sfântă nu a fost dată pentru a veni în opoziție cu nevoile oamenilor, aducând durere și disconfort, în loc de binecuvântare. „Sabatul a fost făcut pentru om”, ca să-i dea pace

și odihna și să-i reamintească de lucrarea Creatorului său. Sabatul nu a fost lăsat pentru a fi o povară apăsătoare. -- (The Signs of the Times, 30 noiembrie, 1876.)

(...) În fiecare săptămână, Dumnezeu aduce Sabatul, pentru ca noi să ne putem odihni de munca vremelnică și să ne închinăm înaintea Lui în locașul Său. Domnul ne-a dat Cuvântul Său, ca să ne fie o candelă pentru picioare și o lumină pe cărare. -- (The Signs of the Times, 21 ianuarie, 1886.)

Capitolul 3

Semnul creațiunii

La creațiune, când l-a așezat pe om pe pământ, Dumnezeu a împărțit timpul în șapte perioade. șase le-a dat omului pentru el, să lucreze, iar una a rezervat-o pentru Sine. Odihnindu-Se în ziua a șaptea, El a binecuvântat-o și a sfințit-o. De aceea, ziua a șaptea este considerată ziua de odihnă a lui Dumnezeu și trebuie respectată ca aducere aminte a creațiunii Lui. -- (The Signs of the Times, 28 februarie, 1884.)

Când stelele dimineții cântau împreună și toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie, Sabatul i-a fost dat omenirii, pentru ca să-și amintească de faptul că Dumnezeu a creat lumea în șase zile. Domnul s-a odihnit în a șaptea zi, a binecuvântat-o ca zi de odihnă și le-a dat-o ființelor pe care le-a creat, pentru ca ele să-și amintească de El, ca adevăratul și viul Dumnezeu. -- (SPTB, p/1.)

(...) Primele șase zile ale fiecărei săptămâni sunt date omului, ca el să lucreze, urmând exemplul Făcătorului său, care a fost angajat la rându-l în lucrarea creațiunii. Dumnezeu a rezervat ziua a șaptea pentru odihnă, în amintirea odihnei Lui din prima săptămână, după ce a sfârșit lucrarea de creațiune în șase zile. -- (The Signs of the Times, 20 martie, 1879; Spiritual Gifts 3:90.)

„Adevăratul temei al închinării divine, nu numai acela din ziua

a șaptea, ci al întregii închinări, se găsește în deosebirea dintre Creator și creaturile Sale. Acest fapt important nu se poate învechi niciodată și nu trebuie uitat niciodată”. (J. N. Andrews, History of the Sabbath, cap. 27). Întotdeauna trebuia păstrat acest adevăr în mintea oamenilor, că Dumnezeu a instituit Sabatul în Eden; și câtă vreme faptul că El este Creatorul nostru continuă să fie motivul pentru care să ne închinăm Lui, atâta vreme Sabatul va continua să fie semnul și memorialul Său. Dacă Sabatul ar fi fost păstrat pretutindeni, gândurile și afecțiunile omului ar fi fost îndreptate către Creator, ca obiect al adorării și al închinării, și niciodată n-ar fi fost vreun închinător la idoli, vreun ateu sau vreun necredincios. Păzirea Sabatului este un semn al credincioșiei față de adevăratul Dumnezeu, „Acela care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor”. Urmează ca solia ce poruncește oamenilor să se închine lui Dumnezeu și să păzească poruncile Sale să ceară în mod deosebit să păzească porunca a patra. -- (The Great Controversy, 437.)

Sabatul a fost instituit în Eden, ca un memorial al creațiunii. El îi conduce pe oameni direct la adevăratul Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului. În felul acesta, Sabatul constituie o barieră puternică în calea idolatriei, a ateismului și a necredincioșiei. Dacă Sabatul ar fi fost păstrat întotdeauna, nici una dintre aceste rele nu ar fi exista în lumea noastră. Ca o consecință, nu ar fi existat nici un necredincios sau idolatru. -- (The Signs of the Times, 14 septembrie, 1882.)

Pentru că S-a odihnit în ziua de Sabat, „Dumnezeu a binecuvântat și a sfințit ziua a șaptea” și a pus-o deoparte pentru o

întrebuințare sfântă. Adam trebuia să o considere ca fiind o zi de odihnă. Sabatul este memorialul lucrării de creațiune și, în felul acesta, este un semn al puterii și al dragostei lui Dumnezeu. Scriptura spune: „El a lăsat o aducere-aminte a faptelor Lui minunate”. -- (The Review and Herald, 18 august, 1910.)

Dumnezeu i-a dat omului Sabatul ca aducere-aminte a creațiunii. Domnul cerurilor nu-l va considera nevinovat pe acela care ignoră poruncile Sale și respectă alte porunci în locul lor. El îi va răsplăti fiecăruia după faptele lui. -- (The Review and Herald, April, 27 aprilie, 1911.)

Prin respectarea Sabatului, israeliții trebuiau să se deosebească de celelalte națiuni, ca fiind închinători ai adevăratului Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului. Dumnezeu a așezat Sabatul ca o aducere-aminte a lucrării Sale creatoare, iar ziua în care trebuia să fie comemorată nu a fost lăsată neprecizată. Nu omul trebuia să aleagă o zi, ci a fost stabilită ziua în care Creatorul S-a odihnit și pe care a sfințit-o. În această zi, Dumnezeu se apropie de poporul Lui credincios, popor care iubește poruncile Sale. -- (The Signs of the Times, 17 ianuarie, 1884.)

Cele Zece Porunci nu sunt orânduiri ceremoniale. Dumnezeu ne-a dat Legea Sa, iar porunca a patra a Decalogului vorbește despre Sabatul Său, ziua în care trebuie să lăsăm deoparte preocupările lumești, pentru a o cinsti ca pe un memorial al creațiunii cerurilor și a pământului. Până la sfârșitul timpului, Legea va fi obligatorie pentru toți oamenii care locuiesc pe pământ. Instrucțiunile pe care

Moise le-a dat copiilor lui Israel nu vin de la el, ci sunt de origine divină. -- (The Review and Herald, 15 mai, 1890.)

(...) Adevăratul Sabat, dat omului ca memorial al creațiunii, a fost înlăturat din poziția sa legitimă de porunca sacră a lui Dumnezeu, iar în locul lui a fost instituit un sabbat fals, care a fost înălțat și venerat. -- (The Youth's Instructor, 20 octombrie, 1898.)

Porunca a patra, pe care Roma s-a străduit să o înlăture, este singurul precept al Decalogului, care îl prezintă pe Dumnezeu drept Creator al cerurilor și al pământului, iar prin aceasta face distincție între adevăratul Dumnezeu și idoli. Sabbatul a fost instituit pentru a comemora lucrarea creațiunii și pentru ca mintea oamenilor să fie condusă la adevăratul Dumnezeu. Puterea creatoare a lui Dumnezeu este prezentată pe parcursul Scripturii ca fiind dovada că Dumnezeul lui Israel este superior idolilor păgâni. -- (The Spirit of Prophecy 4:281; The Story of Redemption, 382.)

Sabbatul, sfințit și binecuvântat de Dumnezeu, a fost destinat să fie un mare memorial al creațiunii. El trebuie să rămână neschimbat pentru totdeauna, „o piatră de poticnire”, așa cum a fost Domnul Hristos pentru națiunea iudaică. Sabbatul este testul de astăzi, așa cum Domnul Isus a fost testul pentru poporul iudeu. -- (The Signs of the Times, 19 decembrie, 1900.)

Capitolul 4

Semnul legământului

Copiii lui Israel trebuiau să păzească Sabatul de-a lungul tuturor generațiilor „ca pe un legământ veșnic”. Sabatul nu și-a pierdut însemnătatea. El continuă să fie un semn între Dumnezeu și poporul Lui și va fi așa pentru totdeauna. -- (The Review and Herald, 4 august, 1904.)

Nouă, ca și lui Israel, Sabatul ne este dat ca „un legământ veșnic”. Pentru aceia care respectă ziua Sa sfântă, Sabatul este un semn că Dumnezeu îi recunoaște ca popor ales. Sabatul este o garanție că El va împlini față de ei legământul Său. Orice suflet care acceptă semnul guvernării lui Dumnezeu se așază sub legământul cel veșnic, dumnezeiesc. El se prinde de lanțul de aur al ascultării, fiecare verigă a acestui lanț fiind o făgăduință. -- (Testimonies for the Church 6:350.)

Sabatul este o agrafă de aur care îl unește pe Dumnezeu cu poporul Său. (...) -- (Testimonies for the Church 6:351.)

(...) Domnul Hristos și Tatăl, stând unul lângă altul pe munte, într-o atmosferă solemnă, au rostit Cele Zece Porunci, plasând în centrul Decalogului porunca Sabatului. Mereu și mereu, Domnul le-a spus oamenilor că, dacă vor respecta Sabatul, vor fi poporul Său ales, dar, pentru că au refuzat mereu să-l respecte, ei au avut de

înfruntat suferința și rușinea. De asemenea, Dumnezeu le-a spus că Sabatul trebuie să fie un semn veșnic între El și ei, pentru ca ei să poată cunoaște că El este Domnul Dumnezeu lor. Din acest motiv, este de cea mai mare importanță ca Sabatul să fie înțeles din perspectiva acestei porunci. -- (Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists, 231.)

Numai porunca a patra din Cele Zece Porunci conține sigiliul marelui Legiutor, Creator al cerului și al pământului. Aceia care ascultă de porunca aceasta iau asupra lor Numele Lui și toate binecuvântările pe care le cuprinde aceasta sunt ale lor. (...) -- (Testimonies for the Church 6:350.)

Așadar, Sabatul este un semn între Dumnezeu și poporul Său, ziua Lui cea sfântă, dată omului ca acesta să se odihnească și să mediteze asupra lucrurilor sfinte. Intenția Sa a fost ca ziua a șaptea să fie respectată pentru totdeauna, ca un legământ veșnic. Poporul Său trebuie să considere Sabatul ca pe o comoară deosebită, un adevăr ce trebuie păstrat cu grijă. -- (The Signs of the Times, 1 februarie, 1910.)

Sabatul trebuia să le amintească în mod continuu că ei erau incluși în legământul harului. „De-a lungul generațiilor voastre”, spune El, „Sabatul trebuie să fie semnul Meu, legământul Meu cu voi, că Eu sunt Domnul care vă sfîntesc, că Eu v-am ales și v-am pus deoparte ca popor special al Meu. Dacă păstrați Sabatul sfânt, veți mărturisi pentru toate națiunile pământului că sunteți poporul Meu ales”. -- (The Review and Herald, 28 octombrie, 1902.)

(...) Îngerul nimicitor va cutreiera din nou țara. Va trebui să existe un semn pus asupra poporului lui Dumnezeu, și acesta este respectarea Sabatului Său sfânt. Nu trebuie să urmăm propria voință sau judecată, măgulindu-ne singuri că Dumnezeu va accepta ideile noastre. Dumnezeu ne va pune credința la încercare, dându-ne să facem anumite lucruri, legate de mijlocirea Sa pentru noi. În dreptul tuturor acelor care se supun voinței Sale, făgăduințele Lui vor fi împlinite, dar toți cei care îndrăznesc să se îndepărteze de învățăturile Lui pentru a urma o cale aleasă de ei înșiși vor pieri o dată cu cei răi, când judecățile lui Dumnezeu vor lovi pământul. -- (Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists, 217.)

Capitolul 5

Semnul despărțirii de lume

Cu privire la Israel, Domnul a declarat: „Un popor care să locuiască deoparte și să nu facă parte dintre neamuri”. (Numeri 23, 9.) Și nouă ni se aplică aceste cuvinte ca și vechiului Israel. Poporul lui Dumnezeu trebuie să rămână singur deoparte. ținerea Sabatului zilei a șaptea urmează să fie un semn între ei și Dumnezeu, arătând că ei sunt un popor aparte, separat de lume prin obiceiuri și practici. Prin ei, Dumnezeu va lucra ca să adune din toate neamurile un popor care să fie al Său. -- (Testimonies for the Church 7:109.)

Nimic nu-i distingea atât de mult pe iudei de națiunile înconjurătoare, nimic nu-i evidenția ca fiind adevărații închinători ai Creatorului, ca instituția Sabatului. Respectarea lui era un semn vizibil al legăturii lor cu Dumnezeu și al separării de celelalte popoare. Toate ocupațiile obișnuite pentru viața și câștigul pământesc erau interzise în ziua a șaptea. Conform poruncii a patra, Sabatul era dedicat odihnei și închinării religioase. Orice angajament pământesc trebuia să fie întrerupt, dar faptele de milă și de caritate erau în acord cu scopul lui Dumnezeu. Ele nu trebuiau limitate de timp sau de spațiu. A-i alina pe cei suferinzi, a le ușura suferința constituie fapte ale dragostei, care onorează ziua sfântă a lui Dumnezeu. -- (The Spirit of Prophecy 2:193; The Signs of the Times, 30 noiembrie, 1876.)

(...) După cum Sabatul, era un semn care îl distingea pe Israel când a ieșit din Egipt pentru a intra în Canaanul pământesc, la fel, el este un semn care îl distinge astăzi pe poporul lui Dumnezeu când iese din lume pentru a intra în odihnă cerească. Sabatul este un semn care există între Dumnezeu și copiii Săi, un semn că ei onorează Legea Lui. El face distincție între supușii Săi credincioși și cei care calcă Legea. -- (Testimonies for the Church 6:349.)

Linia de demarcație dintre poporul nostru și lume trebuie să fie întotdeauna păstrată clar, astfel încât să nu fie greșit înțeleasă. Platforma noastră este Legea lui Dumnezeu, în care ni se cere să păzim Sabatul; deoarece, după cum e clar arătat în capitolul 31 din Exod, ținerea Sabatului este un semn între Dumnezeu și poporul Său. (...) -- (Testimonies for the Church 7:122.)

Sabatul trebuia să fie un semn veșnic între Dumnezeu și poporul Său. Toți cei care păzesc Sabatul arată prin acest fapt că sunt închinători ai viului Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului. Atâta timp cât pe pământ va exista un popor care îi slujește lui Dumnezeu, Sabatul trebuie să rămână semnul dintre El și poporul Său. -- (Spiritual Gifts 3:267; The Spirit of Prophecy 1:237; The Story of Redemption, 141.)

Sabatul este semnul relației dintre Dumnezeu și poporul Său -- un semn că ei sunt supușii Săi ascultători, că păzesc Legea sfântă. Păzirea Sabatului este mijlocul destinat de Dumnezeu pentru a păstra cunoștința despre El și pentru a face deosebire între supușii Lui loiali și călcătorii legii Sale. -- (Special Testimonies Seria B 1:6;

Counsels on Health, 358.)

(...) Pentru toate națiunile, neamurile și limbile noi trebuie să dăm mărturie că suntem un popor care îl iubește pe Dumnezeu și se teme de El, un popor care sfințește ziua a șaptea -- semnul dintre Dumnezeu și copiii Săi ascultători, semnul că El este Cel care îi sfințește. Prin urmare, trebuie să arătăm cât se poate de clar că avem credința deplină că Domnul vine în curând pe norii cerurilor. -- (Counsels on Health, 237; Battle Creek Letters, 53; Our High Calling, 345; The Review and Herald, 4 august, 1904.)

Mă rog ca frații mei să-și dea seama cât de mult înseamnă pentru noi mesajul îngerului al treilea și că respectarea adevăratului Sabat trebuie să fie semnul care face deosebirea între cei care îi slujesc lui Dumnezeu și cei care nu îi slujesc. Toți cei ce au ațipit sau sunt indiferenți să se trezească! Suntem chemați să fim sfinți și trebuie să evităm cu grijă să lăsăm impresia că nu este așa de important dacă păstrăm sau nu particularitățile credinței noastre. (...) -- (Counsels on Health, 238; Battle Creek Letters, 53; The Review and Herald, 4 august, 1904.)

(...) Știm că binecuvântarea lui Dumnezeu nu se poate revărsa asupra bisericii Sale dacă nu va avea loc o reformă în acest punct important -- Sabatul. Cei care au poziții de răspundere trebuie să fie foarte atenți, așa încât, prin cuvintele și exemplul lor, să conducă poporul la puncte de vedere și practici corecte. Să fie siguri că nu diminuează în nici un fel importanța cererilor lui Dumnezeu. Deoarece porunca a patra este neglijată într-o măsură atât de mare,

trebuie să fim mult mai serioși și mai hotărâți în străduința de a onora preceptele Legii lui Dumnezeu. Noi trebuie să vestim lumii solia îngerului al treilea. Dumnezeu are un test pentru noi, iar, dacă noi atingem standardul, vom fi un popor deosebit. (...) -- (Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists, 215.)

Când respectăm Sabatul, să ne aducem aminte că el este semnul pe care Dumnezeu i l-a dat omului pentru a-i arăta că este primit prin Hristos și că, dacă este ascultător, va putea să intre în cetatea lui Dumnezeu și să mănânce din fructele pomului vieții. Dacă ne abținem de la orice lucrare în ziua a șaptea, noi mărturisim lumii că suntem de partea lui Dumnezeu și că ne străduim să trăim în perfectă conformitate cu poruncile Sale. Prin aceasta, recunoaștem suveranitatea lui Dumnezeu care a făcut lumea în șase zile și în a șaptea S-a odihnit. -- (Our High Calling, 343; The Southern Watchman, 8 ianuarie, 1907; The Review and Herald, 28 octombrie, 1902.)

(...) Sabatul este marea linie de demarcație, iar respectarea lui ne va separa de lume. Ca popor deosebit al lui Dumnezeu, noi nu trebuie să considerăm că, pentru a avea influență în lume, este necesar să ne declaram dependența de oamenii care încalcă Legea lui Dumnezeu. Puterea noastră vine de la Dumnezeu. El este răsplata noastră cea mare. El este gata să ne dea privilegiile mai presus de toate avantajele pe care le-am putea primi de la oamenii lumești, prin asocierea cu aceia care nu recunosc Legea lui Dumnezeu. -- (The Paulson Collection of Ellen G. White Letters, 270.)

Sabatul este semnul lui Dumnezeu, semnul Legii Sale (Isaia 8, 16), semnul autorității și al puterii lui Dumnezeu. Este un semn prin care putem cunoaște că El este Dumnezeu și, de aceea, pe bună dreptate, se spune că trebuie pus pe frunte. Despre închinătorii fiarei (Apocalipsa 13) se spune că vor primi semnul ei pe frunte sau pe mână. Așa cum fruntea reprezintă intelectul, mâna reprezintă puterea, în același sens în care este menționat în Psalmii 89, 48 -- „... își va scăpa El sufletul din mâna mormântului?” O închinare impusă nu este acceptabilă înaintea lui Dumnezeu, de aceea, servii Săi sunt sigilați doar pe frunte. Dar pentru puterile răului o astfel de închinare este acceptabilă. Ea a fost dorită întotdeauna de slujitorii papei. Semnul, sau sigiliul, lui Dumnezeu este Sabatul Său, iar semnul fiarei este opusul acestuia, o contrafacere a Sabatului prin „ziua Soarelui”. Biblia afirmă, în Apocalipsa 14, 12-19, că aceia care nu primesc semnul fiarei respectă poruncile lui Dumnezeu, iar Sabatul este porunca a patra. Ei respectă Sabatul Domnului, de aceea au sigiliul Lui. Importanța acestui semn este arătată prin faptul că porunca a patra este singura din Lege care face deosebirea între Creator și zeii falși. Poporul lui Dumnezeu va suferi persecuția tocmai pentru respectarea acestei părți din Lege. Dar când mânia lui Dumnezeu va veni asupra persecutorilor, care încearcă să forțeze primirea semnului fiarei, ei își vor da seama de importanța Sabatului -- sigiliul viului Dumnezeu. Cei care au întors spatele poruncilor rostite de Domnul, când vocea Sa a zguduit pământul, își vor mărturisi greșeala fatală, dar numai atunci când vocea Lui va zgudui din nou cerurile și pământul. -- (Conflict and Courage, 88, 691.)

Domnul este gata să pedepsească lumea pentru nedreptățile ei. El este gata să pedepsească organizațiile religioase pentru respingerea luminii și a adevărului care le-au fost date. Măreața solie a celor trei îngerii trebuie să fie vestită omenirii. Aceasta trebuie să fie lucrarea noastră prioritară. Cei care cred cu adevărat în Hristos se vor conforma Legii lui Iehova într-o manieră deschisă. Sabatul este semnul dintre Dumnezeu și poporul Său și, prin respectarea lui, noi trebuie să facem cunoscută conformarea noastră față de Legea lui Dumnezeu. El trebuie să fie semnul care face deosebirea între poporul ales al lui Dumnezeu și lume. Credințioșia față de Dumnezeu înseamnă mult. Aceasta implică reforma sănătății, acceptarea unei diete simple și a cumpătării în toate lucrurile. (...) Doar cei care au fost instruiți în cunoașterea și temerea de Dumnezeu trebuie să fie aleși să poarte responsabilități. Cei care au cunoscut de mult timp adevărul, dar care nu pot face încă distincția între principiile curate ale neprihănirii și principiile răului, a căror înțelegere a dreptății, a îndurării și a dragostei lui Dumnezeu este confuză, trebuie să fie degrevați de responsabilități. -- (The Kress Collection, 105.)

Capitolul 6

Pregătirea pentru Sabat

Este cea mai mare încumetare ca omul muritor să îndrăznească să facă compromis cu Cel Atotputernic pentru a-și asigura măruntele și vremelnicele lui interese. Este tot atât de grav a călca Legea, folosind ocazional Sabatul pentru ocupații vremelnice, ca a-l respinge în întregime; pentru că aceasta face ca poruncile Domnului să fie păzite în funcție de avantaje sau dezavantaje. „Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos”, a răsunat de pe Sinai. Nici ascultarea parțială și nici interesul împărțit nu sunt acceptate de El, care declară că nelegiuirea părinților se va abate asupra copiilor până la al treilea și al patrulea neam al celor ce-L urăsc și că Se va îndura până la al miilea neam de cei care îl iubesc și păzesc poruncile Lui. Nu este un lucru mic să-l jefuiești pe aproapele tău, și mare este rușinea pentru cel găsit vinovat de o asemenea faptă; totuși, cel care ar socoti nedemn să-și înșele semenul vrea să jefuiască fără rușine pe Tatăl său ceresc de timpul pe care El l-a binecuvântat și l-a pus deoparte pentru un scop special. -- (Testimonies for the Church 4:249.)

Nimeni nu trebuie să-și permită ca, de-a lungul săptămânii, să ajungă atât de absorbit de interesele vremelnice și atât de epuizat de eforturile pentru câștig pământesc, încât, în Sabat, să nu mai aibă putere sau energie pentru a-l sluji lui Dumnezeu. Când nu suntem în stare să ne închinăm Lui în ziua sfântă, noi îl jefuim pe Dumnezeu.

În același timp, ne jefuim și pe noi înșine, pentru că avem nevoie de entuziasmul și de căldura părtășiei cu frații, precum și de puterea câștigată din înțelepciunea și experiența altor creștini. -- (The Review and Herald, 13 iunie, 1882.)

Domnul nu este mai puțin interesat de Sabat acum decât a fost atunci când le-a dat copiilor lui Israel îndrumări speciale. El le-a cerut ca, în ziua a șasea, ziua de pregătire pentru odihna Sabatului, să coacă ce trebuia copt și să fiarbă ce trebuia fiert. Cei care neglijează să facă pregătirea necesară pentru Sabat în ziua a șasea calcă porunca a patra și Legea lui Dumnezeu. În învățăturile Sale către israeliți, Dumnezeu a interzis fiertul și coptul în Sabat. Această interdicție trebuie să fie considerată de toți păzitorii Sabatului o poruncă solemnă, dată de Dumnezeu. -- (The Signs of the Times, 15 aprilie, 1880.)

Părinți, cercetați Scripturile! Nu fiți doar ascultători, ci și împlinitori ai Cuvântului! Ridicați-vă la înălțimea standardelor lui Dumnezeu în educarea copiilor voștri. (...) Aceștia să vadă că vă pregătiți pentru Sabat în timpul zilelor lucrătoare ale săptămânii. Toate pregătirile să fie făcute în cele șase zile lucrătoare, iar masa pentru ziua de Sabat să fie gătită în ziua pregătirii. Dacă faceți din aceasta o regulă, veți putea împlini toate acestea. Porunca este: „Coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert astăzi, pentru că mâine este ziua de odihnă, sfântul Sabat”. Ziua de odihnă nu trebuie să fie dedicată preparării hranei, căutării de plăceri sau treburilor lumești. Explicați-le copiilor scopul muncii voastre și îngăduiți-le să vă ajute în pregătirea pentru Sabat, conform poruncii, îndrumați-i pe

copiii voștri să considere ziua de Sabat o desfătare, ziua cea mai aleasă, sfântă și deosebită. Nu vă permiteți să petreceți orele prețioase ale Sabatului în pat. Capii familiei trebuie să dea exemplu, trezindu-se devreme. -- (Lake Union Herald, 14 aprilie, 1909.)

Nu trebuie să îngăduim ca mintea noastră să fie preocupată cu privire la ce vom mânca, ce vom bea sau cu ce ne vom îmbrăca. Trebuie să ne pregătim pentru Sabat. Hainele pe care le vom purta în acea zi trebuie aranjate. Pantofii să nu fie lăsați nedați cu cremă și nelustruiți până în ziua de Sabat. Voi îl dezonozați pe Dumnezeu făcând aceasta în Sabat. Cât de ușor se poate strecura nepăsarea în pregătirea pentru Sabat! -- (The Review and Herald, 8 iunie, 1897.)

(...) Sabatul nu trebuie folosit pentru repararea hainelor, pentru gătitul mâncării, pentru căutarea de plăceri sau pentru oricare altă ocupație lumească. Înainte de apusul soarelui trebuie lăsate deoparte toate preocupările lumești, iar toate ziarele și revistele lumești trebuie îndepărtate. Părinților, explicați lucrarea voastră, precum și scopurile ei, copiilor voștri și puneți-i să ia parte la pregătirea pentru păzirea Sabatului potrivit cu porunca. -- (Testimonies for the Church 6:355.)

Deși pregătirea pentru Sabat trebuie să se facă în tot cursul săptămânii, vinerea trebuie să fie ziua specială pentru pregătire. Prin Moise, Domnul le-a spus copiilor lui Israel: „Mâine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului; coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert, și păstrați până a doua zi dimineța tot ce va rămâne!” (...) (Exod 16, 23; Numeri 11, 8.) Ei aveau ceva de făcut

pentru a prepara pâinea trimisă din cer copiilor lui Israel (...) Domnul le-a spus că lucrarea aceasta trebuie făcută vinerea, în ziua de pregătire. Prin aceasta ei au fost probați. Dumnezeu dorea să vadă dacă ei vor sfinți sau nu Sabatul. -- (Testimonies for the Church 6:354.)

Atunci când ne aducem aminte în felul acesta de Sabat, nu se va îngădui ca cele trecătoare să se întindă peste cele spirituale. Nici o îndatorire care aparține celor șase zile de lucru nu va fi lăsată pe seama Sabatului. În cursul săptămânii, energiile noastre nu vor fi istovite în lucrări trecătoare, așa ca, în ziua în care Domnul S-a odihnit, noi să fim prea obosiți pentru a ne consacra în slujba Lui. -- (Testimonies for the Church 6:354.)

Atunci când începe Sabatul, trebuie să punem pază asupra noastră, asupra faptelor noastre și a cuvintelor noastre, ca să nu-L jefuim pe Dumnezeu prin însușirea, pentru propriul interes, a timpului care este în întregime al Lui. Noi înșine și copiii noștri nu trebuie să facem nici un fel de muncă pentru supraviețuirea noastră sau orice ar fi putut fi făcut în cele șase zile de lucru. Vineri este ziua dedicată pregătirii. În această zi, timpul poate fi dedicat pregătirilor necesare pentru Sabat, dar și gândurilor și discuțiilor despre el. Nimic din ceea ce în fața Cerului va fi privit ca o călcare a sfântului Sabat nu trebuie spus sau făcut în Sabat. (...) -- (Testimonies for the Church 2:702.)

Vinerea, pregătirea pentru Sabat să fie terminată. Vedeți ca toată îmbrăcămintea să fie pregătită și toată pregătirea hranei să fie

gata. Ghetele să fie lustruite și baia să fie făcută. Este cu putință a face lucrul acesta. Dacă faceți din lucrul acesta o regulă, puteți realiza toate acestea. (...) -- (Testimonies for the Church 6:355.)

Călcarea poruncii a patra nu se limitează doar la pregătirea hranei. Mulți nepăsători amâna lustruirea ghetelor și bărbieritul până după începerea Sabatului. Aceasta nu trebuie să se întâmple. Dacă ei neglijează să facă aceste activități în timpul zilelor lucrătoare, atunci, din respect față de timpul sfânt al lui Dumnezeu, ar trebui să rămână nebărbieriți și cu ghetele nelustruite până când Sabatul va fi trecut. Poate că aceasta le va stimula memoria și-i va face mult mai atenți să-și facă lucrul în timpul celor șase zile lucrătoare. -- (The Signs of the Times, 25 mai, 1882.)

Voi trebuie să apărați cu gelozie granițele Sabatului. Aduceți-vă aminte că fiecare moment este un timp sfânt și consacrat. Ori de câte ori este cu putință, cei care au personal în slujba lor ar trebui să le dea lucrătorilor lor liber în orele de vineri, de la prânz până la începutul Sabatului. Dați-le timp de pregătire, pentru ca ei să poată întâmpina ziua Domnului cu mintea liniștită. Printr-un astfel de procedeu, voi nu veți suferi nici o pagubă, nici chiar în cele trecătoare. -- (Testimonies for the Church, 356.)

Mai este și o altă lucrare ce trebuie să primească atenție în ziua pregătirii. În ziua aceasta, trebuie îndepărtate orice neînțelegeri dintre frați, fie în familie, fie în biserică. Orice amărăciune, mânie și răutate să fie alungate din suflet. Cu un spirit umil, „mărturisiți-vă păcatele unii altora și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați”.

(Iacov 5,16.) -- (Testimonies for the Church 6:3.)

Când se ivesc probleme printre membrii bisericii, ele trebuie să fie rezolvate înainte de a veni Sabatul. Aceasta este datoria creștinească a fiecărui membru al bisericii. -- (The Review and Herald, 21 iulie, 1904.)

Înainte de apusul soarelui, membrii familiei să se adune pentru a studia din Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a cânta și a se ruga. E nevoie și aici de reformă, deoarece mulți au fost neglijenți. Avem nevoie de a ne mărturisi lui Dumnezeu și unul altuia. Trebuie să începem din nou să facem planuri speciale pentru ca fiecare membru al familiei să poată fi pregătit să cinstească ziua pe care Dumnezeu a binecuvântat-o și a sfințit-o. -- (Testimonies for the Church 6:356.)

Sfințiți Sabatul, indiferent de sacrificiul pe care vi-l cere această hotărâre. Nu vă permiteți și nu permiteți copiilor voștri să desconsidere ziua sfântă a lui Dumnezeu. Aveți în minte ziua sfântă a Domnului pe tot parcursul săptămânii, pentru că această zi trebuie închinată slujirii lui Dumnezeu. Nici o lucrare lumească nu trebuie săvârșită în această zi, ci oamenii trebuie să se îngrijească în mod deosebit de sufletul lor. -- (The Bible Echo, 13 februarie, 1899.)

Domnul declară: „Îi voi slăvi pe cei ce Mă slăvesc”. Motivul pentru care există atât de mulți copii nefericiți, egoiști și nerecunoscători este că ei nu sunt educați să-L respecte pe Dumnezeu, să-L iubească, să I se roage și să sfințească poruncile Lui. (...) În căminele noastre este nevoie de educație creștină. Să

aveți în minte ziua sfântă a Domnului pe tot parcursul săptămânii, pentru că această zi trebuie închinată slujirii lui Dumnezeu. Nici o lucrare lumească nu trebuie săvârșită în această zi, ci oamenii trebuie să se îngrijească în mod deosebit de sufletul lor. -- (Lake Union Herald, 7 aprilie, 1909.)

Părinți, cercetați Scripturile! Nu fiți doar ascultători, ci și împlinitori ai Cuvântului. Respectați standardul lui Dumnezeu în educarea copiilor voștri. Ei trebuie să vadă că vă pregătiți pentru Sabat încă din zilele lucrătoare ale săptămânii. În cele șase zile lucrătoare să fie făcute toate pregătirile, iar în ziua pregătirii să fie gătită toată mâncarea pentru Sabat. Este posibil să faceți așa și, dacă veți face din aceasta o regulă, veți reuși. -- (The Bible Echo, 13 februarie, 1899.)

Capitolul 7

Munca în Sabat

Este ciudat că biserica s-a unit cu lumea pentru a aduce la îndeplinire o lucrare pe care Dumnezeu a interzis-o în mod special! Ei sfidează poruncile lui Dumnezeu. Cât de teribile au fost consecințele nesupunerii în grădina Edenului, atunci când Adam și Eva nu au ascultat porunca lui Dumnezeu! Domnul pune astăzi la probă familia omenească în același fel, aducând în atenția oamenilor Sabatul, ziua care este memorialul puterii creatoare a lui Dumnezeu. Omenirea este astăzi testată prin porunca a patra, care vorbește despre Sabat ca memorial al creațiunii lui Dumnezeu. Mărturisește Dumnezeu prin acest memorial înaintea lumii și a Universului că El a făcut lumea în șase zile și că S-a odihnit în prima zi? Nu, ci în a șaptea. Aceleași învățături ne sunt date astăzi ca și atunci când Dumnezeu a vorbit poporului Israel, spunând: „Sfințiți Sabatele Mele, pentru că ele sunt un semn între Mine și voi, din neam în neam”. -- (The Signs of the Times, 18 iunie, 1894.)

Pedeapsa căzută asupra fiilor lui Aaron, pentru păcatul făcut prin depărtarea de poruncile lui Dumnezeu, trebuie să fie o avertizare pentru cei ce calcă porunca a patra a lui Iehova, în care ni se spune clar: „Șase zile să-ți faci lucrul tău, dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău, să nu faci nici o lucrare în ea!” Aproape toți preșurii urmași ai lui Hristos profanează ziua sfințită de Dumnezeu și dată omului să o respecte drept memorial al odihnei

Creatorului. Ei lucrează în timpul sfânt al lui Dumnezeu și se odihnesc în prima zi a săptămânii, onorând în felul acesta o zi de lucru obișnuită, o zi în care Dumnezeu nu S-a odihnit și pe care nu a binecuvântat-o. -- (The Signs of the Times, 8 iulie, 1880.)

În timpul rămânerii sale pe munte, Moise a primit instrucțiuni pentru construirea sanctuarului, în care avea să se manifeste în mod deosebit prezența divină. (...) Pentru a treia oară s-a amintit de păzirea Sabatului. „Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic”, a declarat Domnul, „căci acesta va fi un semn după care se va cunoaște ca Eu sunt Domnul, care vă sfîntesc. Să țineți Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfânt. Cine va face vreo lucrare în ziua aceasta va fi nimicit din mijlocul poporului său”. (Exod 31, 17.13.14.) -- (Patriarchs and Prophets, 313.)

Se dăduseră îndrumări pentru ca de îndată să se ridice un cort, pentru a fi pus în slujba lui Dumnezeu; și acum israeliții puteau trage concluzia că, întrucât scopul avut în vedere era slava lui Dumnezeu și întrucât marea lor nevoie era aceea a unui loc de închinare, ar fi fost îndreptățiți să lucreze la construcția aceasta în ziua Sabatului. Pentru a-i feri de o asemenea greșală, le-a fost dată avertizarea. Nici chiar sfîntenia și urgența acelei lucrări speciale pentru Dumnezeu nu trebuia să-i facă să calce ziua Lui cea sfântă de odihnă. -- (Patriarchs and Prophets, 314.)

(...) Cu toate că lucrul la cortul întâlnirii trebuia să fie îndeplinit cât mai repede, Sabatul nu trebuia folosit ca zi de lucru. Chiar dacă lucrau la Casa Domnului, ei trebuiau să respecte ziua de odihnă a lui

Dumnezeu. Mare este gelozia lui Dumnezeu pentru slava memorialului creațiunii Sale. -- (The Southern Watchman, 8 ianuarie, 1907.)

Israeliții nu trebuiau să lucreze în nici un caz în Sabat. Porunca divină era: „șase zile să lucrezi, să-ți faci lucrul tău, dar ziua a șaptea este ziua de odihnă. Să te odihnești chiar în vremea aratului și seceratului.” În cele mai ocupate perioade ale anului, când fructele și cerealele trebuiau să fie puse la adăpost, ei nu trebuiau să încalce timpul sfânt. Ei trebuiau să-și amintească faptul că binecuvântările trecătoare vin din mâna generoasă a Creatorului lor, iar El putea să le înmulțească sau să le scadă în funcție de credincioșia sau necredincioșia lor în slujirea Lui. -- (The Signs of the Times, 13 mai, 1886.)

Religia pe care o mărturisești te obligă să folosești timpul celor șase zile de lucru, dar și să fii prezent la serviciile divine din Sabat. Dar tu nu ești harnic în lucrul tău. Lași să treacă ore, zile și chiar săptămâni fără să realizezi nimic. Cea mai bună predică pe care o poți prezenta înaintea oamenilor este să arăți o reformă categorică în viața ta și să porți de grijă familiei tale. Apostolul spune: „Dacă nu poartă cineva de grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios”. -- (Counsels on Stewardship, 253.)

Am primit scrisori de la câteva persoane care îmi cereau să le scriu despre felul în care trebuie respectat Sabatul. Subiectul acesta este descoperit clar, explicit în Biblie. Nu ar trebui să lăsăm ca

lucrarea celor șase zile să rămână de făcut în Sabat. Prin Moise, Domnul le-a spus copiilor lui Israel: „Mâine este ziua de odihnă, Sabatul Domnului, coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert și păstrați ce va rămâne până mâine dimineată”. -- (The Bible Echo, 13 februarie, 1899.)

Dumnezeu cere ca ziua Sa cea sfântă să fie păzită cu sfințenie astăzi, ca și pe timpul poporului Israel. Porunca dată poporului evreu ar trebui privită de toți creștinii ca o poruncă a lui Iehova adresată lor. (...) Ziua dinaintea Sabatului trebuie să fie o zi de pregătire, în care totul să fie gata pentru orele ei sfinte. În nici un caz nu trebuie să se îngăduie ca treburile noastre să fie puse mai presus de acest timp sfânt. (...) Mulți amână neglijenți până la începutul Sabatului lucruri mici care ar fi putut fi făcute în ziua pregătirii. Aceasta nu trebuie să se întâmple. Lucrarea neglijată până la începutul Sabatului trebuie să rămână nefăcută până după trecerea lui. Acest mod de a lucra poate să ajute memoria celor neglijenți și să-i facă atenți să-și facă lucrul lor în cele șase zile de lucru. -- (Patriarchs and Prophets, 296.)

(...) Aceia care consacră în mod regulat Sabatele lor scrisului sau muncii, nefăcând nici o schimbare specială, își vătăma propriile suflete și dau altora un exemplu care nu merită să fie imitat și nu-L cinstesc pe Dumnezeu. -- (Testimonies for the Church 4:539.)

Mi-a fost arătat că există prea multă neglijență în privința păzirii Sabatului. Nu există acea dispoziție de a îndeplini datoriile lumești în cadrul celor șase zile lucrătoare, pe care Dumnezeu le-a

dat omului, și grija de a nu călca nici măcar o singură oră din timpul sfânt, pe care Dumnezeu L-a pus deoparte pentru El însuși. Nu există nici o lucrare care să fie atât de importantă pentru om, încât să-l facă să calce porunca a patra a lui Iehova. Sunt cazuri în care Domnul Hristos a îngăduit să se facă ceva în Sabat, atunci când este vorba de salvarea vieții oamenilor și animalelor. Însă, dacă încalcăm litera poruncii a patra în folosul nostru, pentru un avantaj financiar, noi ajungem călcători ai Sabatului și suntem vinovați de călcarea tuturor poruncilor, căci, dacă greșim într-una singură, ne facem vinovați de toate. Dacă pentru bogăție călcăm porunca expresă a lui Iehova, cum dovedim noi că îndeplinim porunca de a ne opri piciorul în ziua Sabatului? Unde punem noi limitările? Dacă păcătuim într-un lucru mic și socotim că nu facem cine știe ce păcat, conștiința se împietrește, simțurile se tocesc, până când putem ajunge chiar mai departe, muncind din ce în ce mai mult în Sabat, între timp, amăgindu-ne că suntem păzitori ai Sabatului, când, potrivit cu standardul lui Hristos, noi călcăm toate poruncile sfinte ale lui Dumnezeu. Păzitorii Sabatului greșesc în această privință; însă Dumnezeu vorbește foarte clar și toți aceia care consideră că pot câștiga astfel ceva timp și anumite foloase, încalcând într-o mică măsură timpul care aparține Domnului, vor avea de pierdut, mai curând sau mai târziu. (...) -- (Testimonies For The Church 1:531.)

Împrejurările nu vor îndreptăți pe nimeni care lucrează în Sabat de dragul unui profit lumesc. Dacă Dumnezeu scuză un om, El îi poate scuza pe toți. De ce să nu poată fratele L, care este om sărac, să lucreze în Sabat spre a câștiga bani pentru trai, când făcând așa ar putea fi în stare să-și întrețină mai bine familia? De ce nu ar putea

alți frați sau noi toți să păzim Sabatul numai când ne convine să facem astfel? Glasul de pe Sinai răspunde: „Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău.” -- (Testimonies for the Church 4:251.)

(...) Bolnavii și suferinzii cer grijă și atenție chiar și în ziua de Sabat, ca și în celelalte zile ale săptămânii. Pentru confortul lor, poate fi necesar să se prepare hrană și băuturi calde. În asemenea circumstanțe, nu este o încălcare a poruncii a patra să-i facem să se simtă cât mai bine. Marele Legiuitor este atât Dumnezeuul milei, cât și al dreptății. -- (The Signs of the Times, 15 aprilie, 1880; Spiritual Gifts 3:254.)

(...) Actele de milă și absolută necesitate sunt îngăduite în ziua Săbăzii, bolnavii și cei în suferință trebuie să fie întotdeauna îngrijiți; dar lucrul care nu este necesar trebuie să fie cu strictețe evitat. (...) -- (Patriarchs and Prophets, 307.)

Am fost foarte încântată de posibilitatea de a vizita acest loc și de a face cunoștință cu frații noștri germani. (...) Un mare număr de persoane care nu aveau credința noastră participau la întâlniri. Unii dintre ei simpatizau cu noi și erau convinși de valabilitatea Săbăzii, dar poziția lor ca oameni de afaceri era o piedică în calea acceptării adevărului. Sabatul este o cruce grea. Cei care o poartă aici, în Europa, cunosc, în general, cât este de grea. Pierderea locului de muncă îi înspăimântă. Sunt atât de mulți care nu-și găsesc un loc de muncă și ajung înfomețați și aproape dezbrăcați! Când cineva

este concediat, mulți sunt gata să-i ia locul. De aceea e nevoie de o credință puternică și de principii ferme, ca să stea tari pentru adevăr. Aceasta înseamnă să ridici și să duci o cruce grea, călcând pe urmele lui Isus -- Răscumpărătorul lumii. -- (The Review and Herald, 27 septembrie, 1887.)

Un frate, care împreună cu soția a acceptat de curând adevărul, este un foarte bun tâmplar. El și-a exprimat credința înaintea patronului său, spunând că el nu poate lucra în ziua a șaptea. În loc să fie concediat, așa cum se temuse, a fost păstrat în funcție și i s-a permis să păzească Sabatul. În orice afacere sau profesie, întotdeauna merită să fim meticuloși, să facem tot ce putem mai bine, să învățăm și să ne dezvoltăm continuu. Cei care procedează așa vor fi păstrați de patronii lor, pe când alții, mai puțin capabili și mai puțin eficienți, vor fi concediați. În general, cei credincioși și meticuloși în afacerile lor vor avea aceeași conduită și în viața religioasă. -- (The Review and Herald, 26 octombrie, 1886.)

Oamenii pot spune: „Aș respecta Legea lui Dumnezeu dacă ar fi convenabil pentru mine și nu mi-ar afecta afacerile. Dar, dacă trebuie să respect Sabatul poruncii a patra, m-aș ruina, aș ajunge sărac.” Domnul slavei S-a făcut sărac pentru binele nostru, ca noi să fim îmbogățiți prin sărăcia Lui. Hristos a plătit un preț nespus de mare pentru răscumpărarea omenirii, ca să ne poată purifica și înnobilă și să facă din noi fii și fiice ale lui Dumnezeu. -- (The Signs of the Times, 21 iulie, 1887.)

Sfințiți Sabatul, indiferent de sacrificiul pe care trebuie să-l

faceți. Nu vă permiteți vouă, nici copiilor voștri să dezondereze ziua sfântă a lui Dumnezeu. Aduceți-vă aminte de ziua Sabatului pe tot parcursul săptămânii, pentru ca această zi trebuie să fie consacrată slujirii lui Dumnezeu. Deși nici o lucrare lumească nu trebuie săvârșită în această zi, oamenii trebuie să se îngrijească în mod deosebit de sufletul lor. -- (The Bible Echo, 13 februarie, 1899.)

Frate K., tu recunoști cerințele lui Dumnezeu de a păzi Sabatul, dar faptele tale nu sunt în armonie cu declarația ta de credință. Lași influența ta de partea celor necredincioși în așa măsură, încât calci Legea lui Dumnezeu. Când împrejurările vremelnice par să-ți ceară atenție, tu calci porunca a patra fără nici o remușcare. Faci din păzirea Legii lui Dumnezeu o problemă de avantaj, ascultând sau neascultând, după cum îți indică ocupația sau înclinația ta. Aceasta nu este cinstirea Sabatului ca instituție sacră. Tu îl întristezi pe Duhul lui Dumnezeu și îl dezonderezi pe Răscumpărătorul tău, urmând pe această cale nesăbuită. -- (Testimonies for the Church 4:247.)

Una dintre poruncile lui Dumnezeu spune: „Adu-ți aminte de ziua de Sabat ca s-o sfințești”. (...) Când refuzați să închinați această zi slujirii Lui și să vă abțineți de la munca voastră, voi îl jefuiți pe Dumnezeu. El a sfințit ziua a șaptea, dar voi ignorați sfințenia ei, iar în felul acesta aruncați dispreț asupra Dătătorului Legii. Dumnezeu are încă răbdare cu voi. Decideți-vă ca de acum încolo picioarele voastre să meargă pe calea ascultării, întunericul care vă înconjoară ca un nor gros va dispărea, iar lumina cerească va străluci asupra tuturor celor care doresc adevărul, indiferent cât ar costa. -- (The

Review and Herald, 29 iunie, 1911.)

Capitolul 8

Frecventarea scolii în Sabat

Unii din poporul nostru și-au trimis copiii la școală în ziua de Sabat. Nu au fost forțați să facă aceasta, ci autoritățile școlare au obiectat că nu-i vor primi pe copii dacă aceștia nu participă la cursuri în toate cele șase zile. În unele dintre aceste școli, elevii nu primesc doar o instruire teoretică, ci sunt învățați să execute diverse tipuri de munci, iar copiii celor care pretind că sunt păzitori ai Legii au fost trimiși la școală în Sabat. Unii părinți au încercat să-și justifice fapta, citând cuvintele lui Hristos care spunea că este corect să faci bine în Sabat. Dar același raționament ar putea dovedi că oamenii pot lucra în Sabat, deoarece trebuie să câștige pâinea pentru copiii lor. Astfel, nu ar mai exista nici o limita, nici un hotar, care să arate ce trebuie și ce nu trebuie făcut. -- (Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists, 216.)

Dacă acești scumpi frați ar fi avut o spiritualitate mai profundă, dacă ar fi înțeles obligativitatea împlinirii cererii Legii lui Dumnezeu, așa cum ar trebui să facem fiecare, ar fi știut care le este datoria și nu ar fi umblat în întuneric. A fost foarte greu pentru ei să înțeleagă cum ar fi putut face altfel. Dar Dumnezeu nu ne cere părerea în legătură cu poruncile Sale. El așteaptă să le respectăm și să-i învățăm pe copiii noștri aceste porunci. (...) -- (Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists, 216.)

(...) Unii și-au făcut studiile medicale și au rămas credincioși principiului. Ei n-au mers la studii în Sabat și au dovedit că oamenii se pot pregăti pentru obligațiile unui medic fără să dezamăgească așteptările acelor care le oferă mijloacele pentru a obține o educație. Asemenea lui Daniel, ei L-au onorat pe Dumnezeu, și El i-a ocrotit. (...) -- (Testimonies for the Church 5:447.)

Frații noștri nu se pot aștepta să aibă aprobarea lui Dumnezeu, în timp ce ei își pun copiii în imposibilitatea de a respecta porunca a patra. Ar trebui să fie depuse eforturi pentru obținerea unor acorduri cu autoritățile, așa încât fiii și fiicele lor să fie scutiți de participarea la cursuri în ziua de Sabat. Dacă aceasta nu se poate, atunci datoria lor este limpede: să asculte de cererile lui Dumnezeu, oricât i-ar costa. În unele locuri din Europa Centrală s-au primit amenzi și s-au dat pedepse cu închisoarea, pentru că oamenii nu și-au trimis copiii la școală în Sabat. Într-un loc, după ce un frate și-a afirmat clar credința, un reprezentant al legii a venit la ușa lui și i-a forțat copiii să meargă la școală. În locul cărților obișnuite de cursuri, părinții le-au dat copiilor o Biblie, iar timpul a fost petrecut în studiul Bibliei. Oriunde este posibil, poporul nostru ar trebui să înființeze școli proprii. Acolo unde nu putem face aceasta, este necesar ca familia să se mute cât mai curând posibil într-un loc unde să poată respecta în libertate poruncile lui Dumnezeu. -- (Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists, 216.)

Dacă părinții le permit copiilor să primească o educație în școlile lumești și fac din Sabat o zi obișnuită, atunci sigiliul lui

Dumnezeu nu va fi pus peste ei. Ei vor fi nimiciți o dată cu lumea. și oare sângele copiilor nu va fi cerut din mâna lor? Dacă noi îi învățăm cu credincioșie pe copiii noștri să respecte poruncile lui Dumnezeu, aducându-i sub autoritatea părintească și încredințându-i lui Dumnezeu prin credință și prin rugăciune, El va lucra împreună cu noi, ne va sprijini în eforturile noastre, pentru că așa a făgăduit. -- (Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists, 217.)

Capitolul 9

Sabatul si afacerile

Ziua sfântă de Sabat a lui Dumnezeu nu trebuie folosită pentru a obține avantaje lumești. Dar pentru prea mulți lumea este un idol. Ei pun principiile lumii și avantajele ei mai presus de Domnul, Dumnezeul Oștirilor. Ei se închină banilor. Înaintea universului ceresc, înaintea lumilor necăzute și înaintea oamenilor, ei arată că, în ochii lor, câștigul este dumnezeul lor. Ei acceptă fabule inventate pentru a-i întoarce pe oameni de la adevăr și neprihănire. Alegând lumea și atracțiile ei, ei se despart de Dumnezeu. -- (The Review and Herald, 13 iulie, 1897.)

Mi-a fost arătat că există prea multă neglijență în privința păzirii Sabatului. Nu există acea dispoziție de a îndeplini datoriile lumești în cadrul celor șase zile lucrătoare pe care Dumnezeu le-a dat omului și grija de a nu călca nici măcar o singură oră din timpul sfânt, pe care Dumnezeu L-a pus deoparte pentru El însuși. Nu există nici o lucrare care să fie atât de importantă pentru om, încât să-l facă să calce porunca a patra a lui Iehova. (...) -- (Testimonies for the Church 1:531.)

Există mulți prețiși creștini care sunt egoiști și lacomi și se iubesc pe ei mai mult decât pe Dumnezeu sau pe semenii lor. Adeseori, sunt chiar mai lacomi decât cei care nu au pretenții de evlavie. Ei apar în fața lumii doar ca niște oameni de afaceri, dornici

de a specula orice pentru câștigul lumesc. Ei nu sunt cunoscuți ca niște creștini umili, devotați, sinceri și gata de sacrificiu. Cele mai clare învățături ale Cuvântului lui Dumnezeu sunt date la o parte în mod deliberat în favoarea înțelepciunii și a maximelor lumești. Ei spun: „Dumnezeu nu se așteaptă ca noi să aplicăm principiile stricte ale credinței în afacerile noastre. Afacerile sunt afaceri, iar religia este religie, rezervată doar pentru biserică și Sabat.” -- (The Signs of the Times, 3 iulie, 1884.)

Ocupațiile noastre vremelnice trebuie să fie conduse după preceptele divine. Sabatul nu trebuie să fie adaptat pentru a veni în întâmpinarea intereselor de afaceri ale oamenilor, ci relațiile lor de afaceri trebuie aduse la nivelul standardului lui Dumnezeu. Dar dumnezeul acestei lumi a încurcat mintea multora în legătură cu acest subiect. Ei au nevoie să vină în prezența divină și să asculte vocea Marelui EU SUNT. -- (The Signs of the Times, 13 mai, 1886.)

Aceia care nu sunt pe deplin convertiți la adevăr lasă adesea ca mintea lor să alerge liberă la afaceri lumești și, cu toate că pot să se odihnească de munca fizică în Sabat, limba lor exprimă ceea ce este în mintea lor; din cauza aceasta, au loc aceste discuții despre vite, recolte, pierderi și câștiguri. Toate acestea constituie o călcare a Sabatului. Dacă mintea aleargă după treburile lumești, limba va descoperi acest lucru, pentru că din prisosul inimii vorbește gura. -- (Testimonies for the Church 2:703.)

Păziți-vă gândul și limba! Pe aceia care discută despre afacerile

lor și fac planuri în Sabat, Dumnezeu îi consideră ca angajându-se în ele. Nu trebuie să permitem minții noastre să se ocupe cu lucrurile pământești, ca să nu profanăm sfințenia Sabatului. -- (Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists, 218.)

În toată Biblia găsim îndemnuri repetate cu privire la respectarea plină de grijă a Sabatului, iar Dumnezeu a afirmat clar că aceia care calcă în mod constant Sabatul nu vor prospera. Cel care i-a dat omului șase zile în care să muncească pentru a-și câștiga traiul a pus deoparte o singură zi pentru Sine. El privește cu indignare la toți cei care folosesc oricât de puțin timp din această zi pentru propriile afaceri. Există unii care se ocupă de afacerile lor în Sabat, până acolo încât scriu scrisori de afaceri, chiar încasează venituri, plătesc facturi și își fac socotelile în Sabat. Ochii lui Dumnezeu sunt asupra lor și, deși ei pot părea că prosperă pentru un timp, cu siguranță vor suferi pedeapsa Lui. Rostind doar un Cuvânt, El poate risipi mai iute decât pot ei să adune. Prin foc, inundație, furtuni sau cutremur, El îi poate face să piardă tot ce au câștigat, călcând Sabatul. -- (The Signs of the Times, 8 aprilie, 1886; The Review and Herald, 13 noiembrie, 1888.)

(...) În nici un caz nu trebuie să îngăduim ca poverile și tranzacțiile de afaceri să ne abată mintea de la Sabatul Domnului pe care I-a sfințit El. Nici nu trebuie să îngăduim ca mintea noastră să stăruie asupra lucrurilor cu un caracter lumesc. (...) -- (Testimonies for the Church 2:583.)

În general, poporul nostru nu a păstrat Sabatul în locul de cinste intenționat de Dumnezeu. Lumea este instrumentul care cerne biserica și pune la încercare sinceritatea fiecărui membru. Lumea prezintă ispite care, o dată acceptate, fac în așa fel încât viața credinciosului să nu mai fie în armonie cu mărturisirea lui de credință. Unii dintre frații noștri angajați în afaceri nu țin Sabatul conform poruncii. Unii chiar au intrat în parteneriat cu necredincioșii, iar influența acestor călcători ai Sabatului și-a spus cuvântul. Alții au fost atât de orbiți, încât nu au putut discerne pericolul unei asemenea legături, iar acest fapt face pericolul să fie cu atât mai mare. În timp ce unul dintre parteneri susține că păzește Sabatul, celălalt, cu lucrătorii angajați, continuă afacerile firmei. Păzitorul Sabatului, deși fizic nu este angajat în muncă, nu poate să nu se gândească la afaceri. Chiar dacă încearcă să respecte Sabatul, el nu-l respectă. Domnul îl consideră un călcător al Sabatului. -- (Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists, 215.)

Unii dintre cei care pretind că sunt de partea Legii lui Iehova profanează Sabatul într-o asemenea măsură, încât încheie parteneriate cu aceia care nu au nici un respect pentru Sabat.

Pretinșii păzitori ai Sabatului își pot înceta munca în ziua a șaptea, dar partenerii lor continuă lucrul. Cum pot privi îngerii această asociere, dacă, atunci când păzitorii Sabatului îngenunchează în închinare în Casa Domnului, partenerii lor continuă să lucreze la fel ca în orice altă zi? Cum privește cerul zgomotul și dezordinea, zgomotul toporului și al ciocanului, ce se

înaltă, în loc de mulțumire, ca o sfidare a poruncilor? Poate Domnul să socotească nevinovat pe omul care se unește astfel cu călcătorii Sabatului? -- (The Signs of the Times, 8 aprilie, 1886.)

Noi, care pretindem că păzim ziua de odihnă a lui Dumnezeu, avem nevoie de o reformă. Unii dintre noi discută despre afacerile lor și fac planuri în Sabat, iar Dumnezeu îi consideră ca și când ar fi angajați efectiv în tranzacții de afaceri. Alții, care cunosc foarte bine dovezile Bibliei ce arată că ziua a șaptea este Sabatul, intră în parteneriat cu oameni care nu au nici un respect pentru ziua sfântă a lui Dumnezeu. Un păzitor al Sabatului nu poate permite ca angajații săi, plătiți cu banii lui, să lucreze în Sabat. Dacă, de dragul câștigului, el permite afacerilor de care este interesat să se desfășoare în continuare și în Sabat -- conduse fiind de cel care nu crede, -- el este la fel de vinovat ca și cel necredincios. Este de datoria lui să întrerupă o astfel de legătură, oricât de mult ar pierde făcând așa. -- (The Review and Herald, 18 martie, 1884.)

(...) Nu intrați în relații de afaceri cu oamenii și nu deveniți parteneri cu aceia care nu respectă Sabatul și care râd de încercarea voastră de a-L respecta. Sub conducerea Satanei, ei se străduiesc neconținut să vă facă să vă continuați preocupările lumești în timpul zilei de Sabat. Ei se laudă că sunt la fel de buni ca voi. Respectați sfîntenia Sabatului, oricât v-ar costa aceasta. Nu permiteți niciodată ca ziua sfântă a lui Dumnezeu să fie desconsiderată de voi sau de copiii voștri. -- (Lake Union Herald, 7 aprilie, 1909.)

Va scriu aceasta ca să înțelegeți situația. Multe familii își

câștigă existența crescând păsări. Aceștia nu pot ridica obiecțiile pe care le ridică mulți în privința păzirii Sabatului -- că aceasta ar intra în conflict cu afacerile lor. Ei pot respecta Sabatul fără teama de a-și pierde locul de muncă. -- (Letter 113, 1902; Evangelism, 246.)

Dumnezeu declara că trebuie să fie înființate restaurante și sanatorii cu scopul de a vesti lumii Legea Sa. Închiderea restaurantelor noastre în Sabat este o mărturie că există un popor care nu va profana ziua de odihnă a lui Dumnezeu de dragul câștigului sau aprobării lumii. Aceste restaurante trebuie înființate în orașe pentru a aduce cunoștința adevărului multora care sunt absorbiți de afacerile și de plăcerile acestei lumi. Mulți dintre ei pretind că sunt creștini, dar sunt „mai mult iubitori de plăceri decât de Dumnezeu”. Aceștia trebuie să afle că Dumnezeu are un popor care se teme de El și păzește poruncile Lui. -- (Medical Ministry, 306; Testimony Studies on Diet and Foods, 107.)

Ne-am bucurat să auzim că acest restaurant este în întregime închis în Sabat. La început, nemulțumirile și rugămințile unora dintre clienții obișnuiți au fost ascultate, iar, în timpul Sabatului, câteva mese au fost servite. Mulți au afirmat că afacerea nu va putea fi menținută dacă ușile restaurantului vor fi închise în Sabat. Dar, de când restaurantul este închis în timpul Sabatului, o binecuvântare specială s-a revărsat asupra lucrării. -- (The Review and Herald, 19 februarie, 1901.)

Timpul de încercare va veni asupra noastră, iar decretul va cere ca oricine nu va respecta prima zi a săptămânii să fie omorât. Cei

care nu au respectat Sabatul așa cum ar fi trebuit, care și-au prețuit afacerile mai mult decât poruncile lui Dumnezeu, vor călca Sabatul și vor respecta prima zi a săptămânii, deoarece au socotit că bunăstarea lor este mai presus de închinarea la Dumnezeu. Ei nu au învățat să se conformeze principiilor Sabatului, ci au căutat să adapteze Sabatul după cum le convenea. Având în vedere pregătirea lor de până acum, ei nu sunt mai pregătiți decât cel mai mare păcătos, pentru a sta în ziua judecății. Minte le este confuză. Ei au încercat să-l slujească lui Dumnezeu și lui Mamona și nu au primit dragostea adevărului ca să poată fi mântuiți. Cei care îl iubesc pe Dumnezeu din toată inima, iar pe semenii lor ca pe ei înșiși, vor fi singurii care vor putea să reziste în fața încercării decretului. -- (The Signs of the Times, 2 iunie, 1890.)

Capitolul 10

Sabatul si alimentatia

Cerintele lui Dumnezeu în legătură cu Sabatul Său nu sunt mai puțin exigente acum decât atunci când El le-a dat instrucțiuni speciale israeliților. Dumnezeu le-a cerut să coacă ce aveau de copt, să fiarbă ce aveau de fiert în ziua a șasea, care este ziua pregătirii. Dar aceia care astăzi neglijează pregătirea pentru ziua de Sabat, care trebuie făcută în ziua a șasea, și pregătesc hrana în ziua de Sabat, calcă porunca a patra și devin astfel călcători ai Legii lui Dumnezeu. Toți cei care doresc din toată inima să respecte Sabatul conform poruncii nu vor pregăti hrana în Sabat. În temere de Dumnezeu, care a dat Legea pe Sinai, vor renunța la ei înșiși și vor mânca hrană preparată în ziua a șasea, chiar dacă aceasta nu este la fel de gustoasă. Dumnezeu le-a interzis copiilor lui Israel să coacă și să fiarbă în ziua de Sabat. -- (Spiritual Gifts 3:253.)

Sabatul trebuie să fie respectat cu sfințenie atât cu ocazia adunărilor de tabără, cât și în casele noastre. Nu trebuie să îngăduim agitației din jur să ne depărteze de sfințenia lui. Gătitul trebuie să aibă loc în ziua precedentă. Instrucțiunile pe care Dumnezeu le-a dat poporului Israel nu trebuie să fie neglijate: „Mâine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului, coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert!” (Exod 16, 23). Dumnezeu ne-a arătat ce avem de făcut. Oare ne vom încumeta noi, care trebuie să vestim lumii preceptele Legii divine, să călcăm Legea în favoarea apetitului?

Ferească Domnul! Uneori, în ziua de Sabat, s-a gătit tot atât de mult ca și în celelalte zile, iar binecuvântarea lui Dumnezeu a fost îndepărtată prin faptul că nu l-am dat slavă, păzind Sabatul după Lege. -- (GL, 01 aprilie 1898.)

Toate pregătirile necesare trebuie făcute înainte. În Sabat dimineață, dacă vremea este rece, budinca sau o altă hrană la fel de simplă poate fi încălzită, ca și mâncarea pentru prânz. În afară de aceasta, gătitul în Sabat să fie evitat ca fiind o călcare a poruncii a patra. -- (GL, 01 aprilie 1898.)

Sabatul nu este o zi în care poate fi preparată mâncarea. Dacă este cu adevărat necesar să aveți mâncare de fasole în Sabat, atunci aceasta trebuie pregătită de vineri și ținută la cald în cuptor. Doar dacă preferați, puteți să le consumați reci. Dar să nu vorbiți de parcă n-ar conta dacă respectăm sau nu cerințele speciale ale lui Dumnezeu cu privire la Sabat. Nu este îngăduit nici unui bărbat și nici unei femei să îndrăznească a desconsidera vreuna dintre poruncile lui Dumnezeu. -- (The Review and Herald, 8 iunie, 1897.)

Chiar dacă gătitul mâncării în Sabat trebuie să fie evitat, nu e necesar să mâncați hrana rece. Pe vreme rece, mâncarea pregătită cu o zi înainte ar trebui să fie încălzită. Iar mesele, oricât de simple, să fie gustoase și îmbietoare. Mat ales în familiile în care sunt copii, este bine ca în Sabat să se pregătească ceva care să fie privit ca delicat, ceva pe care familia nu-l servește în fiecare zi. -- (61, p. 357; The Ministry of Healing, 308.)

Sabatul Domnului este o zi de repaus în munca fizică, iar dieta trebuie să fie mai simplă și într-o cantitate mai mică decât în celelalte șase zile, întrucât oamenii nu fac efortul pe care-l fac în celelalte zile ale săptămânii. Mulți au greșit, nepracticând obiceiul renunțării de sine în ziua de Sabat. Mâncând la fel de mult ca și în celelalte zile ale săptămânii, mințile li se întunecă. Ei au o inteligență redusă și adesea au ameteți. Unii suferă de dureri de cap. În aceste condiții, ei nu pot avea sentimente devoționale reale, iar binecuvântarea Sabatului trece pe lângă ei. -- (Spiritual Gifts 3:254.)

Bolnavii și suferinzii au nevoie de îngrijire atât în timpul Sabatului, cât și în celelalte șase zile ale săptămânii. Pentru binele lor, uneori va fi necesar să pregătim mâncăruri și băuturi calde. În asemenea circumstanțe, nu este o călcare a poruncii să-i facem pe bolnavi să se simtă cât mai bine posibil. Marele Legiutor este atât Dumnezeu milii, cât și al dreptății. -- (Spiritual Gifts 3:254.)

Nu este deloc potrivit să se consume aceeași cantitate de hrană în Sabat, ca și în zilele lucrătoare ale săptămânii. Sabatul este ziua pusă deoparte pentru închinare înaintea lui Dumnezeu și, în această zi, trebuie să fim foarte atenți cu privire la hrana noastră. Un stomac încărcat înseamnă o minte confuză. Prea adesea, cantitatea mare de hrană consumată în Sabat face ca mintea să amorțească și să devină incapabilă să înțeleagă lucrurile spirituale. Multe servicii divine devin plictisitoare din cauza obiceiurilor alimentare. Dieta Sabatului trebuie să fie selectată în acord cu datoriile noastre pentru această zi, astfel încât să-l putem oferi lui Dumnezeu cea mai curată și mai sfântă închinare. -- (The Review and Herald, 27 mai, 1902.)

Noi nu trebuie să ne pregătim pentru Sabat o cantitate sporită sau un număr mai mare de feluri de mâncare ca în alte zile. Dimpotrivă, hrana ar trebui să fie mai simplă și să se mănânce mai puțin, pentru ca mintea să poată fi limpede și puternică pentru a înțelege cele spirituale. Mâncarea peste măsură încețoșează creierul. Cele mai valoroase cuvinte pot fi auzite dar, să nu fie apreciate, deoarece mintea este tulburată de o dietă necuvenită. Mâncând peste măsură în Sabat, mulți au contribuit, mai mult decât își închipuie ei, la dezonorarea lui Dumnezeu. -- (Testimonies for the Church 6:357.)

(...) O, cât de mulți se află la partea de jos, pe scara spiritualității, din cauză că nu vor să renunțe la apetit. Energia sistemului nervos este amortită și aproape paralizată prin mâncare excesivă. Când unii ca aceștia merg în Sabat, la casa lui Dumnezeu, ei nu-și mai pot ține ochii deschiși. Cele mai serioase apeluri nu reușesc să trezească intelectul lor de plumb, insensibil. Adevărul poate fi prezentat cu simțăminte adânci, dar el nu trezește sensibilitățile morale sau să lămurească înțelesul. Au învățat unii ca aceștia să-L slăvească pe Dumnezeu în toate lucrurile? -- (Testimonies for the Church 2:414.)

Și, iarăși, când mâncăm exagerat de mult, păcătuim împotriva corpului nostru. În Sabat, în Casa lui Dumnezeu, lacomii vor șede și vor dormi sub adevărurile arzătoare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Ei nu pot nici să-și țină ochii deschiși și nici să înțeleagă expunerile solemne prezentate. Credeți voi că ei Îl slăvesc în felul acesta pe Dumnezeu în trupul și duhul lor, care sunt ale Lui? Nu. Ei îl

necinstesc. (...) -- (Testimonies for the Church 2:374.)

Nu văd nici o îndoială în ceea ce privește ce mâncăm în Sabat. Hrana preparată în ziua pregătirii poate fi adusă la masă încălzită, mai ales pe vreme rece. Când călătoresc, oamenii mănâncă zile întregi hrana rece fără să sufere în vreun fel. Noi dorim să avem o hrană gustoasă și sănătoasă în fiecare zi a săptămânii, dar și bucătăreasa trebuie să se odihnească în Sabat. Faceți toate pregătirile de vineri. -- (The Review and Herald, 8 iunie, 1897.)

Nu faceți din ziua de Sabat o zi pentru satisfacerea apetitului. Educați-i pe copiii voștri și pe fiecare membru al familiei să se bucure de hrana simplă și să fie gata să primească binecuvântările pe care Domnul Sabatului așteaptă să le reverse asupra tuturor celor care doresc să le primească. -- (The Review and Herald, 8 iunie, 1897.)

Capitolul 11

Somnul în Sabat

Nimeni să nu se simtă liber să petreacă timpul sacru într-un fel nefolositor. Este neplăcut pentru Dumnezeu ca păzitorii Sabatului să doarmă mult în timpul zilei sfinte. Făcând așa, ei necinstesc pe Creatorul lor și, prin exemplul lor, declară că cele șase zile sunt prea prețioase pentru ca ei să le petreacă odihnindu-se. Ei trebuie să facă bani, chiar dacă acest lucru îl realizează, lipsindu-se pe ei înșiși de somnul necesar, pe care îl completează dormind în timpul cel sfânt. Apoi, ei se scuză spunând: „Sabatul a fost dat ca zi de odihnă. Eu nu vreau să mă lipsesc de odihnă, pentru că am nevoie de odihnă.” Aceștia folosesc rău ziua cea sfântă. Ei trebuie ca, în mod special, să trezească și celorlalți membri ai familiei dorința de a merge la Casa de rugăciune. Trebuie să-și consacre timpul și energia exercițiilor spirituale, astfel ca influența divină, care planează asupra Sabatului, să-i poată însoți în tot timpul săptămânii. Dintre toate zilele săptămânii, nici una nu este atât de favorabilă pentru cugetare și simțăminte devoționale ca Sabatul. -- (Gospel Workers, 208; Testimonies for the Church 2:704.)

Dacă își petrec dimineața de Sabat dormind, părinții pierd mult. Ei risipesc timpul lui Dumnezeu, iar timpul nu poate fi dat înapoi. Dacă acest timp ar fi fost al lor, nu l-ar fi risipit în felul acesta. Dacă se scoală devreme, pot pregăti micul dejun și pot face altarul fără grabă și fără confuzie. Timpul rămas îl pot folosi recapitulând

studiul biblic, iar apoi, împreună cu copiii lor pot merge la școala de Sabat fără grabă și cu o înțelegere corectă a învățăturilor acesteia. -- (The Review and Herald, 2 decembrie, 1884.)

Orele prețioase ale Sabatului să nu fie irosite rămânând în pat. În Sabat de dimineață, familia ar trebui să se trezească devreme. Dacă se scoală mai târziu are loc o dezordine și grabă în pregătirea pentru gustarea de dimineață și pentru școala de Sabat. Se dă loc la o stare de grabă, de îmbulzeală și nerăbdare. În felul acesta apar în familie simțăminte nefsante. Profanat în felul acesta, Sabatul ajunge o povară, iar sosirea lui este mai mult temută decât dorită. -- (Testimonies for the Church 6:357.)

(...) Sabatul nu trebuie să fie o zi de lenevie nefolositoare. Atât acasă, cât și în comunitate trebuie să se manifeste un spirit de slujire. Acela care ne-a dat șase zile pentru munca noastră vremelnică a binecuvântat și a sfințit ziua a șaptea și a pus-o deoparte pentru Sine. În ziua aceasta, El vrea să-i binecuvânteze în mod deosebit pe toți aceia care se consacră slujirii Lui. (...) -- (Testimonies for the Church 6:361.)

În ceruri, lucrul nu încetează niciodată și nici noi nu trebuie să încetăm în a face bine. Porunca ne interzice să facem lucrul obișnuit în ziua de odihnă a Domnului. Truda pentru existență trebuie să înceteze. În această zi, orice lucrare pentru plăcere sau profit lumesc este o încălcare a Legii. -- (The Story of Jesus, 74.)

Sabatul nu trebuie petrecut în inactivitate. Așa cum Dumnezeu

a încetat să creeze în ziua a șaptea și S-a odihnit, tot așa trebuie să ne odihnim și noi. El ne poruncește să ne părăsim ocupațiile zilnice, ca să dedicăm orele sfinte unei odihne sănătoase, închinării și faptelor sfinte. -- (The Story of Jesus, 74.)

Capitolul 12

Hainele pentru Sabat

Problema Sabatului este un test cu care se va confrunta întreaga lume. Nu avem nevoie de nici un alt test mai dificil pentru poporul lui Dumnezeu. Dușmanul ar fi încântat să aducă în atenție subiecte care să abată mintea oamenilor și să-i determine să intre în dispută cu privire la subiectul îmbrăcămintei. Surorile noastre să se îmbrace simplu, așa cum multe o fac deja, având haine confecționate din materiale bune, durabile, modeste, potrivite acestor vremuri, iar mintea lor să nu fie preocupată peste măsură de subiectul îmbrăcămintei. -- (Selected Messages 3:254.)

Nimeni să nu dezonoreze sanctuarul lui Dumnezeu printr-o îmbrăcămintă bătătoare la ochi. (...) -- (Child Guidance, 427.)

(...) Toți trebuie să fie învățați să aibă haine îngrijite, curate și ordonate, dar să nu-și îngăduie acea împodobire exterioară care este cu totul nepotrivită pentru sanctuar. N-ar trebui să existe nici o etalare a veșmintelor, căci aceasta încurajează lipsa de respect. Atenția oamenilor este adeseori atrasă către un articol sau altul de îmbrăcămintă de calitate, și astfel apar gânduri ce n-ar trebui să aibă loc în inima închinătorilor. Dumnezeu trebuie să fie subiectul gândirii și al închinării și orice atrage mintea de la serviciul solemn și sacru este o ofensă pentru El. A face paradă de funde și panglici, de volănașe și pene și de podoabe de aur și de argint este un fel de

idolatrie și este cu totul nepotrivită pentru slujirea sfântă a lui Dumnezeu. -- (Temperance, 427.)

Multe nu vor lua parte la serviciul divin din Sabat pentru că îmbrăcămintea lor nu este ca stil și împodobire, asemenea celei a surorilor lor creștine. Vor ține surorile mele seamă de aceste lucruri așa cum sunt și vor înțelege pe deplin greutatea influenței lor asupra altora? Mergând pe o cale interzisă, ele conduc pe altele pe aceeași cale a neascultării și alunecării. Simplitatea creștină este sacrificată pentru împodobirea exterioară. Surorile mele, cum să schimbăm toate acestea? Cum să scăpăm din cursa lui Satana și să rupem lanțurile care ne-au legat în robia modei? Cum să recâștigăm ocaziile pierdute? Cum să aducem puterile noastre la o activitate sănătoasă, viguroasă? Există numai o singură cale, și aceasta este să facem din Biblie regula noastră de viață. (...) -- (Counsels on Health, 597; Testimonies for the Church 4:632; The Review and Herald, 8 iulie, 1880.)

Unii adoptă ideea că, pentru a aduce la îndeplinire acea separare de lume, cerută de Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să fie neglijenți cu felul în care arată. Există o categorie de surori care cred că împlinesc principiile neconformării cu lumea purtând în Sabat o bonetă de soare obișnuită și aceeași rochie pe care o poartă în cursul săptămânii, când apar în adunarea sfinților ca să se închine lui Dumnezeu. Unii bărbați care mărturisesc a fi creștini, văd problema îmbrăcămintei în aceeași lumină. Aceste persoane se adună cu poporul lui Dumnezeu în Sabat, cu hainele prăfuite și murdare și chiar cu rupturi largi în îmbrăcămintea pusă pe ei în mod neglijent. -

- (Child Guidance, 428; The Review and Herald, 30 ianuarie, 1900.)

Dacă oamenii din această categorie ar fi avut un angajament să se întâlnească cu un prieten onorat de lume, de care doreau să fie favorizați, s-ar fi străduit să apară în prezența lui cu cele mai bune haine ce puteau fi obținute, deoarece acest prieten s-ar fi simțit insultat dacă ei ar fi venit în prezența lui cu părul nepieptănat și cu îmbrăcămintea murdară și în dezordine. Totuși aceștia cred că nu contează în ce haine apar sau care este condiția persoanei lor când se întâlnesc în Sabat să se închine marelui Dumnezeu. -- (Child Guidance, 428; The Review and Herald, 30 ianuarie, 1900.)

Mulți au nevoie de învățătură cu privire la felul în care să apară în locașul de închinare în Sabat. Ei nu trebuie să vină în prezența lui Dumnezeu în hainele obișnuite, purtate în cursul săptămânii. Toți trebuie să aibă un costum special pentru Sabat, care să fie purtat când merg la serviciul divin în casa lui Dumnezeu. În timp ce nu trebuie să ne conformăm modei lumești, nu trebuie nici să fim indiferenți cu privire la înfățișarea noastră exterioară. Să fim îngrijiți și ordonați, totuși fără podoabe. Copiii lui Dumnezeu trebuie să fie curați înăuntru și în afară. -- (Child Guidance, 53; Testimonies for the Church 6:355.)

Trebuie să fim deosebit de atenți ca hainele pe care le purtăm în ziua de Sabat să arate că respectăm sfințenia lui și ne închinăm lui Dumnezeu. Linia de demarcație dintre astfel de oameni și lume va fi prea clară ca să nu se înțeleagă. -- (Selected Messages 2:476; The Review and Herald, 30 ianuarie, 1900.)

Influența credincioșilor ar fi de zece ori mai mare dacă cei care acceptă adevărul și care până acum au fost nepăsători și delăsători ar fi înălțați, sfințiți prin adevăr, astfel încât să-și formeze obiceiul de a fi îngrijiți, ordonați și cu bun gust în îmbrăcăminte. Dumnezeu nostru este un Dumnezeu al ordinii, iar neatenta, murdăria sau păcatul nu sunt câtuși de puțin pe placul Lui. -- (Selected Messages 2:476; The Review and Herald, 30 ianuarie, 1900.)

Deși podoabele și ornamentele inutile trebuie evitate, ca fiind opuse statutului de urmași ai blândului și umilului Isus, nu trebuie să descurajăm bunul gust, curățenia și ordinea în îmbrăcăminte. Unii care dovedesc nepăsare în ceea ce privește înfățișarea lor vorbesc despre mândria în îmbrăcăminte. Ei socotesc o virtute a fi îmbrăcat neglijent și fără gust. Ei consideră că decența și ordinea înseamnă mândrie și găsesc scuze pentru înfățișarea lor neglijentă chiar în ziua de Sabat, spunând că Dumnezeu cere poporului Său să se separe de lume. Dar, dacă aceste persoane ar avea o întâlnire cu un prieten onorat în societate, dorind în mod special să-i câștige simpatia, atunci ei ar căuta să meargă la întâlnire purtând cele mai bune și atrăgătoare haine pe care le au. Dar, în Sabat, când se adună să se închine marelui Dumnezeu, ei se gândesc că nu are importanță cum arata hainele lor și în ce condiție se găsește corpul lor. În Casa Sa, care este anticamera Celui Preaînalt, unde sunt prezenți îngerii cerești, ei dau dovadă de prea puțin respect și venerație. Toți cei care se întâlnesc în Sabat pentru a se închina lui Dumnezeu trebuie, dacă este posibil, să aibă haine potrivite, de bun-gust și curate. Este o dezonoare pentru Sabat, pentru Dumnezeu și pentru Casa Lui să

poarte în această zi hainele murdare pe care le-au purtat în cursul celor șase zile de lucru, dacă își pot procura o îmbrăcăminte mai potrivită. -- (Christian Temperance and Bible Hygiene, 86.)

(...) Mi-a fost arătat, în mod special, că cei care susțin adevărul prezent trebuie să aibă grijă în mod deosebit să apară înaintea lui Dumnezeu, în Sabat, într-un mod care să arate că noi îl respectăm pe Creator, care a sfințit și a onorat în mod special acea zi. Toți aceia care au o anumită considerație față de Sabat trebuie să fie persoane curate, ordonate în îmbrăcăminte; pentru că ele vor apărea în fața unui Dumnezeu gelos, care este ofensat prin necurăție și dezordine și care observă orice semn de lipsă de respect. Unii au socotit că este rău să poarte altceva pe cap decât o pălărie de soare. Unii ca aceștia cad în extreme grave. Nu poate fi socotită mândrie dacă porți o pălărie curată, simplă, de paie sau de mătase. Credința noastră, dacă este trăită, ne va conduce să fim atât de simpli în îmbrăcăminte, atât de plini de râvnă pentru fapte bune, încât vom fi observați ca fiind deosebiți. Însă atunci când ne pierdem gustul pentru ordine și curățenie în îmbrăcăminte, noi părăsim, de fapt, adevărul, deoarece adevărul nu înjosește niciodată, ci înalță. Necredincioșii îi privesc pe păzitorii Sabatului ca fiind oameni de jos, iar atunci când acești credincioși sunt neglijenți în îmbrăcăminte, grosolani și neciopliți în ce privește manierele, influența lor nu face altceva decât să consolideze această concluzie a necredincioșilor. (...) -- (Testimonies for the Church 1:275.)

Toți instructorii școlii de Sabat trebuie să fie ucenici ai lui Hristos, iar cei care nu se comportă consecvent ca ucenici ai Lui nu

trebuie să fie invitați să devină instructori ai școlii de Sabat, deoarece ei au nevoie, mai întâi, să fie învățați să-L iubească pe Dumnezeu și să se teamă de El. „Fără Mine”, spune Domnul Isus, „nu puteți face nimic”. Ce valoare pot avea învățăturile unuia care nu-L cunoaște din experiență pe Hristos? Dacă este total nepotrivit ca un astfel de om să fie folosit ca instructor al școlii de Sabat, este mult mai grav ca o grupă a școlii de Sabat să se afle sub influența unui instructor ale cărui haine și al cărui comportament îl neagă pe Mântuitorul căruia pretinde că-l slujește. -- (Counsels on Sabbath School Work, 93; Testimonies on Sabbath-School Work, 54.)

Toți cei care se întâlnesc în Sabat pentru a se închina lui Dumnezeu trebuie, pe cât posibil, să poarte haine curate, care li se potrivesc, și plăcute. Este o dezonoare pentru Sabat, pentru Dumnezeu și Casa Sa dacă aceia care susțin că Sabatul este ziua sfântă a Domnului, ce trebuie onorată, poartă în Sabat aceleași haine pe care le-au folosit în cursul săptămânii, la lucrul zilnic, deși și-ar putea procura altele. Dacă există oameni care sunt vrednici, care se închină Domnului Sabatului cu toată inima, dar care nu au alte haine pentru Sabat, cei care au să le doneze un rând de haine de Sabat, astfel ca și aceștia să poată veni în Casa lui Dumnezeu curăți și având un aspect plăcut. O mai mare uniformitate în îmbrăcăminte îl va încânta pe Dumnezeu. Cei care risipesc bani pentru îmbrăcăminte scumpă și accesorii inutile să fie un exemplu în ceea ce privește religia curată, prin renunțarea la sine și prin simplitatea în îmbrăcăminte, iar sumele economisite să le folosească pentru a-i ajuta pe frații și pe surorile sărace, pe cei pe care Dumnezeu îi iubește, să-și poată procura haine îngrijite și modeste. -- (Selected

Messages 2:474; The Review and Herald, 23 ianuarie, 1900.)

Capitolul 13

Sabatul și conversațiile

(...) Dumnezeu ne cere să ne abținem de la munca fizică în Sabat, iar mintea să ne fie instruită să stăruie asupra subiectelor sacre. Porunca a patra este efectiv călcată prin discuții despre lucrurile lumești sau prin conversație ușoară și lipsită de importanță. A vorbi despre orice sau despre tot ce ne trece prin minte înseamnă a ne deda la flecării. Fiecare abatere de la ea ce este drept ne duce în robie și la condamnare. -- (Gospel Workers, 207; Testimonies for the Church 2:702.)

(...) „Nededându-te la flecării”, spune profetul. Cei care discută probleme de afaceri sau fac planuri în ziua Sabatului sunt priviți de Dumnezeu ca și când s-ar fi angajat în mod real în afacerile respective. Pentru a păstra cu sfințenie Sabatul, trebuie să nu îngăduim nici chiar minții noastre să se ocupe de lucrurile cu un caracter vremelnic. Porunca cuprinde tot ceea ce se află înăuntrul porților casei noastre. Cei ce locuiesc în familie trebuie să lase la o parte preocupările lor vremelnice în timpul orelor sacre. Toți trebuie să se unească în a-L onora pe Dumnezeu printr-o slujire de bunăvoie în ziua Sa cea sfânta. -- (Patriarchs and Prophets, 307.)

(...) Adesea, tu n-ai reușit să-ți „aduci aminte de ziua Sabatului, ca s-o sfințești” (Exod 20, 8); ai uitat adesea și ai vorbit propriile cuvinte în ziua sfințită a lui Dumnezeu. Tu nu te-ai păzit și, în Sabat,

te-ai unit în conversație despre subiecte obișnuite ale zilei, cum sunt: câștigurile și pierderile, recoltele, rezervele și proviziile. Prin aceasta, exemplul tău îți vatămă influența. Trebuie să faci o reformă. -- (Testimonies for the Church 2:703.)

(...) Aceia care nu sunt pe deplin convertiți la adevăr lasă adesea ca mintea lor să alerge liberă la afaceri lumești și, cu toate că pot să se odihnească de munca fizică în Sabat, limba lor exprimă ceea ce este în mintea lor; din cauza aceasta, au loc aceste discuții despre vite, recolte, pierderi și câștiguri. Toate acestea constituie o călcare de Sabat. Dacă mintea aleargă după treburile lumești, limba va descoperi acest lucru; pentru că din prisosul inimii vorbește gura. -- (Testimonies for the Church 2:703.)

Dragi copii, depuneți voi toate eforturile pentru a respecta Sabatul așa cum trebuie? Pentru a sfinți această zi, nu trebuie doar să încetați lucrul vostru sau să evitați distracțiile. Dacă, în această zi, faceți planuri cu privire la ce veți face după încheierea Sabatului sau discutați despre munca voastră, despre distracții și haine, viciați atmosfera Sabatului. -- (Y1, 01 februarie 1853.)

Îndeosebi pastorii trebuie să fie atenți în această privință. În Sabat, ei trebuie să-și limiteze cu conștiinciozitate discuțiile la teme religioase, cum ar fi: adevărul prezent, datoria noastră, speranțele și temerile creștinilor, încercări, lupte și suferințe, biruința finală și răsplata viitoare. -- (Gospel Workers, 208.)

Slujitorii lui Hristos trebuie să stea ca o mustrare pentru cei

care nu-și aduc aminte de Sabat, ca să îl sfințească. Ei trebuie ca, în mod amabil și solemn, să-i mustre pe cei care se angajează în conversație lumească în Sabat și, în același timp, să pretindă ca ei să fie păzitori ai Sabatului. Ei trebuie să încurajeze consacrarea în ziua Sa cea sfântă. -- (Gospel Workers, 208; Testimonies for the Church 2:704.)

Respectați cu sfințenie poruncile Sale! Nu vorbiți în Sabatul sfânt despre lucrurile voastre, ci despre cele cerești. Vorbiți despre Isus, despre frumusețea și slava Sa, despre dragostea Sa eternă pentru voi și lăsați ca inima voastră să-și manifeste dragostea și recunoștința față de Acela care a murit, ca să mântuiască. (...) -- (The Youth's Instructor, 1 decembrie, 1852.)

(...) Aveți grijă cum vorbiți și cum umblați! Nici o vorbă ușuristică sau de nimic să nu se audă de pe buzele voastre. Aceasta este ziua lui Dumnezeu. El a binecuvântat ziua a șaptea, ca Sabat al Său, pentru a fi respectată cu sfințenie. -- (The Review and Herald, 8 iunie, 1897.)

Când vorbiți despre speranța voastră în Dumnezeu, despre Isus, despre venirea Lui în curând și despre frumusețea Noului Pământ, discuția voastră nu are caracter pământesc. Despre lucrurile acestea puteți discuta în voie în Sabat. În cele șase zile puteți discuta despre afacerile voastre și puteți face toate planurile necesare, dar Sabatul este un timp sfânt și toate gândurile lumești trebuie înlăturate din minte în această zi. Astfel vă veți putea bucura de binecuvântarea lui Dumnezeu, de dulcea mângâiere a Spiritului Său și vă veți putea

apropia cu încredere de tronul harului. -- (The Youth's Instructor, 01 februarie, 1853.)

Capitolul 14

Călătorii în Sabat

Ne așteptam să plecăm spre Tasmania joi seara, dar ni s-a spus că vaporul va pleca abia vineri după-amiază, iar în Launceston am fi ajuns după începerea Sabatului. Nu puteam fi de acord să mergem cu acest vapor, deoarece am fi păcătit, dacă exista vreo altă posibilitate de a evita aceasta. Am aflat că o ambarcațiune pleca din Melbourne marți după-amiază și am decis că este mai bine să ajungem mai devreme cu aceasta decât să călătorim în Sabat. În conformitate cu lumina pe care ne-a dat-o Domnul în legătură cu modul în care trebuie respectat Sabatul, mă tem că noi devenim nepăsători și adesea călătorim în Sabat, deși am putea evita lucrul acesta. Trebuie să fim mai atenți cu privire la călătoriile cu vaporul sau cu mașina, în Sabat. Chiar dacă aceasta implică unele dificultăți, trebuie să facem orice efort posibil pentru a ne organiza în așa fel călătoriile încât să nu ajungem la destinație în Sabat. -- (Special Testimonies Seria A 3:42.)

Vineri după-amiază ne-am întors la gară și am luat trenul spre Loma Linda. În mod obișnuit, trenul nu oprește în stații mici ca Loma Linda. Dacă am fi luat un alt tren mai târziu, am fi ajuns la destinație cu câteva minute, după începerea Sabatului, iar lucrul acesta ne-ar fi plăcut foarte mult. -- (The Review and Herald, 14 iunie, 1906.)

Dacă dorim binecuvântarea făgăduită celui ascultător, trebuie să ținem Sabatul în mod mult mai strict. Mă tem că noi călătorim în ziua aceasta, când, de fapt, lucrul acesta s-ar putea evita. În armonie cu lumina pe care a dat-o Domnul cu privire la ținerea Sabatului, noi ar trebui să fim mai atenți cu privire la călătoria cu vaporul sau cu mașina în ziua aceasta. În privința aceasta, ar trebui să dăm un bun exemplu copiilor și tinerilor noștri. Pentru a ajunge la comunitățile care au nevoie de ajutorul nostru și pentru a le prezenta solia pe care Dumnezeu dorește ca ei să o audă, poate că va fi necesar să călătorim în Sabat; dar, pe cât este cu putință, noi ar trebui să ne procurăm biletele și să facem toate aranjamentele necesare în altă zi. Când pornim la un drum, ar trebui să facem toate eforturile cu putință și să planuim în așa fel, încât să evităm ajungerea noastră la destinație în ziua Sabatului. -- (Testimonies for the Church 6:359.)

Când suntem constrânși să călătorim în Sabat, ar trebui să evitam tovărășia aceluia care ne-ar atrage atenția la lucruri lumești. Noi ar trebui să ne păstrăm mintea ațintită la Dumnezeu și să avem comuniune cu El. Ori de câte ori este cu putință, ar trebui să vorbim altora despre adevăr. (...) Nu ar trebui să vorbim despre probleme de afaceri sau să ne angajăm în convorbiri obișnuite și lumești. Întotdeauna și în tot locul, Dumnezeu dorește ca noi să dovedim loialitate față de El, onorând Sabatul. -- (Testimonies for the Church 6:360.)

Copiii nu simțeau nici o remușcare, umblând pe străzi în Sabat pentru a se distra. Mulți se duc unde le place și fac ce le place, iar părinții lor se tem atât de mult să nu-i supere, încât, repetând

greșeala lui Eli, nu le interzic nimic. Acești tineri își pierd în cele din urmă orice respect pentru Sabat și nu mai au nici un interes pentru întâlnirile religioase sau pentru lucrurile sacre și veșnice. Îndepărtarea de Dumnezeu în această privință se datorează, în cea mai mare parte, neglijenței părinților de a-i educa pentru o viață religioasă pe copii. Condiția acestor copii este lamentabilă. Ei pretind a fi creștini, dar părinții nu au luat asupra lor răspunderea de a-i învăța cum să fie creștini. -- (Home and Church School Manual, 21.)

Nimeni, chiar dacă e medic, să nu se simtă liber să facă lucrurile pe care Dumnezeu le-a interzis. El nu trebuie să călătorească în Sabat, cu excepția situațiilor când aceasta e necesar pentru a alina suferința. Medicul trebuie să-și planifice lucrul, astfel încât să asculte de cererile lui Dumnezeu. -- (The Kress Collection, 60.)

(...) Când există cu adevărat o suferință care trebuie alinată, dacă medicii călătoresc în Sabat, nu înseamnă că îl profanează, dar cazurile neimportante trebuie să fie amânate. Dumnezeu a sfințit și a binecuvântat ziua a șaptea, și ea trebuie să fie respectată ca un memorial sfânt al Său. -- (The Kress Collection, 60.)

Capitolul 15

Sabatul și medicii

Mulți sunt în primejdia de a gândi că, în purtarea responsabilităților, în a scrie sau a practica în calitate de medici sau în îndeplinirea îndatoririlor diferitelor departamente, există o scuză pentru renunțarea la rugăciune, neglijarea Sabatului și a serviciului religios. În felul acesta, lucrurile sacre sunt coborâte pentru a veni în întâmpinarea comodității lor, în timp ce îndatoririle, lepădarea de sine și crucea sunt lăsate neatinse. (...) -- (Testimonies for the Church 4:560.)

Medicii nu trebuie să presupună că este corect să planifice consultații sau să călătorească în Sabat. Nu doar prin cuvânt, ci și prin exemplu ei trebuie să sfințească adevăratul Sabat, care trebuie să fie respectat ca o dovadă că Dumnezeu a creat lumea în șase zile și că S-a odihnit în a șaptea. (...) -- (The Kress Collection, 43.)

Nimeni, chiar dacă este medic, să nu simtă liber să desconsidere Cuvântul lui Dumnezeu. El trebuie să-și planifice lucrul în așa fel încât să poată asculta de cerințele lui Dumnezeu. Să nu călătorească în Sabat, exceptând cazurile în care există suferință reală ce trebuie alinată. În astfel de situații, călătoria în Sabat nu înseamnă profanarea lui, dar cazurile obișnuite trebuie amânate. -- (Medical Ministry, 214.)

Este tendința ca în sanatoriile noastre să vină un duh de lipsă de respect și de neglijență cu privire la ținerea Sabatului. Asupra persoanelor care poartă răspunderea în lucrarea misionară medicală planează obligația de a da instrucțiuni medicilor, infirmierelor și ajutoarelor lor cu privire la sfințirea zilei celei sfinte a lui Dumnezeu. În mod deosebit, fiecare medic ar trebui să se străduiască să dea un exemplu bun. Natura obligațiilor sale tinde în mod natural să-l facă să se simtă îndreptățit să facă în Sabat multe lucruri de la care ar trebui să se abțină. Pe cât este cu putință, el ar trebui să-și planifice lucrarea în așa fel, încât să poată lăsa la o parte obligațiile sale obișnuite. -- (Counsels on Health, 236; Testimonies for the Church 7:106.)

În sanatoriile noastre, familiile pacienților, medicii, asistenții medicali și infirmierii trebuie să fie hrăniți în Sabat, ca orice altă familie, dar cu cât mai puțină muncă. Restaurantele noastre însă trebuie să fie închise în Sabat. Lucrătorii acestora să știe ca au o zi în care trebuie să I se închine lui Dumnezeu. În ziua de Sabat, ușile închise ale restaurantelor sunt un memorial pentru Dumnezeu, un memorial care declară că ziua a șaptea este Sabatul și că în această zi nu trebuie să fie depusă nici o muncă nenecesară. -- (Counsels on Health, 490.)

Medicii au nevoie să cultive un spirit de lepădare la sine și de sacrificiu. Uneori este necesar ca ei să dedice chiar și ceasurile Sabatului sfânt pentru a alina suferințele oamenilor. Dar plata pentru o asemenea muncă trebuie să fie pusă în vistieria Domnului, pentru a fi folosită spre binele săracilor care au nevoie de îngrijire

medicală, dar nu au cu ce să plătească. -- (Medical Ministry, 42; Health, Philanthropic, and Medical Missionary Work, 42.)

Adesea, medicii și infirmierele sunt chemați în cursul Sabatului să servească bolnavilor și uneori le este cu neputință să-și ia timp să se odihnească și să participe la serviciile divine. Nevoile omenirii suferinde nu trebuie să fie niciodată trecute cu vederea. Mântuitorul, prin pilda Sa, ne-a arătat că e bine să-i vindeci pe cei suferinzi în Sabat. Dar lucrările care nu sunt necesare, ca de pildă tratamentele obișnuite și operațiile care pot fi amânate, ar trebui lăsate pe altă zi. Pacienții trebuie să înțeleagă că medicii și ajutoarele lor trebuie să aibă o zi de odihnă. Ei să înțeleagă că lucrătorii se tem de Dumnezeu și doresc să sfințească ziua pe care El a pus-o deoparte, pentru ca urmașii Lui să o țină ca un semn între El și ei. -- (Counsels on Health, 236; Testimonies for the Church 7:106; Medical Ministry, 214.)

Capitolul 16

Familia în Sabat

Atât Sabatul, cât și familia au fost instituite în Eden, iar în planul lui Dumnezeu ele sunt în mod indisolubil legate. În această zi, mai mult ca în oricare alta, este cu putință să trăim viața din Eden. Planul lui Dumnezeu era ca membrii familiei să se unească în muncă și studiu, în închinare și recreere; tatăl ca preot al casei lui, iar mama și tata deopotrivă ca învățători și tovarăși ai copiilor lor. Însă rezultatele păcatului, schimbând condițiile de trai, au împiedicat într-o mare măsură strângerea lor laolaltă. Adesea, tatăl abia dacă vede fețele copiilor săi în cursul săptămânii. El este aproape complet lipsit de ocazia de a a-și educa sau însoți măcar copiii. Dar dragostea lui Dumnezeu a pus o limită cerințelor trudei. El își pune mâna milostivă asupra Sabatului. În ziua Sa, El păstrează pentru familie ocazia comuniunii cu El, cu natura, a fiecăruia cu ceilalți. -- (Education, 250.)

Duminica este, în general, o zi de ospăț și de satisfacere a plăcerilor, dar Domnul a dorit ca poporul Lui să dea lumii un exemplu mai înalt, mai sfânt. În ziua de Sabat, familia trebuie să se dedice în mod solemn lui Dumnezeu. Porunca îi include pe toți cei din căminul nostru. Toți locuitorii casei trebuie să-și lase treburile trecătoare și să se angajeze în devoțiune în timpul orelor sacre. Toți să se unească pentru a-L slăvi pe Dumnezeu prin slujire plină de bucurie în ziua Lui cea sfântă. -- (Historical Sketches of the Foreign

Missions of the Seventh-day Adventists, 218; In Heavenly Places, 151.)

Dimineața, familia trebuie să se strângă fără zgomot în jurul mesei și ar fi bine dacă în Sabat hrana ar fi simplă, gustoasă și totodată deosebită de cea pregătită în fiecare zi a săptămânii. Altarul familiei să aibă loc fie înainte, fie după masă. Acesta trebuie să fie un serviciu de închinare la care să poată lua parte toți copiii. Fiecare să aibă Biblie și să citească un verset sau două. Apoi, se poate cânta un imn simplu, urmat nu de o rugăciune lungă și obositoare, ci de o cerere simplă, care să-l spună Domnului în modul cel mai simplu nevoile lor și să exprime mulțumirea pentru mila și binecuvântările Lui. -- (The Bible Echo, 13 februarie, 1899; Lake Union Herald, 14 aprilie, 1909.)

Vinerea, hainele copiilor, care au fost spălate și pregătite încă din cursul săptămânii, trebuie aranjate chiar de către copii sub îndrumarea mamei, pentru ca în Sabat să se poată îmbrăca repede, fără confuzie, fără grabă sau îndemnuri repezite. Îmbrăcați-vă, apoi veniți la masă cu seriozitate. -- (Lake Union Herald, 14 aprilie, 1909.)

Pentru că aceste lucruri mărunte nu au fost făcute încă de vineri, membrii multor familii își dau cu cremă și își lustruiesc ghetetele și pantofii sau își repară hainele descusute, în Sabat. Ei nu și-au „adus aminte de ziua de Sabat ca s-o sfințească”. A transforma Sabatul în zi de festin, în care să se gătească, să se lustruiască ghetetele sau să se facă orice altă lucrare care ar fi trebuit să fie făcută

în cele șase zile de lucru, înseamnă a-L dezonora pe Dumnezeu. Nu-L dezonorați pe Dumnezeu, coborând sfințenia Sabatului la nivelul zilelor obișnuite de lucru! -- (Lake Union Herald, 14 aprilie, 1909.)

Nu cred că putem petrece orele de început ale Sabatului mai potrivit decât în rugăciune solemnă, fierbinte și plină de recunoștință. -- (The Review and Herald, 25 mai, 1876.)

Sabatul nu trebuie să fie o zi posomorâtă, obositoare și restrictivă. Părinții își pot plimba copiii în crânguri sau în grădinile de flori, pentru a-i învăța că Dumnezeu le-a dat aceste lucruri minunate ca o expresie a dragostei Sale. -- (The Review and Herald, 8 iunie, 1897.)

Zgomotul și cearta nu trebuie să fie permise în nici o zi a săptămânii. Cu atât mai mult în Sabat, trebuie să domnească liniștea. Poruncile aspre nu trebuie să se audă niciodată, iar, în Sabat, prezența lor este cu atât mai mult nepotrivită. Aceasta este ziua sfântă a lui Dumnezeu, ziua pe care El a pus-o deoparte ca aducere-aminte a lucrării Sale creatoare, o zi pe care a sfințit-o. -- (Lake Union Herald, 14 aprilie, 1909.)

Sabatul trebuie să fie făcut atât de interesant pentru familiile noastre, încât sosirea lui să fie întâmpinată cu bucurie. Părinții nu pot înălța și onora Sabatul mai mult decât planificând mijloace de a da învățatură adecvată familiilor lor, făcându-le interesate în lucruri spirituale și oferindu-le vederi corecte despre caracterul lui Dumnezeu și despre ceea ce cere El de la noi pentru a ne desăvârși

caractere creștine și a ajunge la viața veșnică. Părinți, faceți Sabatul o desfătare, încât copiii voștri să-l aștepte cu nerăbdare și să aibă în inima lor un loc de bun venit pentru el. -- (Child Guidance, 536; Testimonies for the Church 2:584.)

Când vremea este bună, părinții pot să-și scoată copiii din casă, pentru a se plimba pe câmp sau prin pădure, și să le vorbească despre copacii maiestuoși, despre arbuști și flori, învățându-i că Dumnezeu este Creatorul tuturor acestor lucruri. Apoi, explicațiile rațiunea existenței Sabatului -- memorialul lucrării creatoare a lui Dumnezeu. După șase zile de lucru, în a șaptea zi a săptămânii, Domnul S-a odihnit și de aceea a binecuvântat și a sfințit ziua odihnei Lui. În felul acesta, li se pot împărtăși învățăturile cele mai prețioase. -- (The Bible Echo, 13 februarie, 1899.)

Toți cei care îl iubesc pe Dumnezeu trebuie să se străduiască să facă din Sabat o încântare, o zi sfântă, o zi de cinste. Acest lucru nu se face căutând plăceri în distracții păcătoase, interzise. Dar, prin înălțarea lui în familie, Sabatul poate să fie cea mai atrăgătoare zi a săptămânii, astfel ca revenirea lui săptămânală să fie întâmpinată cu bucurie de fiecare membru al familiei. Cea mai bună cale prin care părinții pot să înalțe și să onoreze Sabatul este aceea de a găsi mijloace prin care să le dea o învățătură potrivită copiilor lor, trezindu-le interesul pentru lucrurile spirituale și oferindu-le o perspectivă corectă asupra caracterului lui Dumnezeu și a cerințelor Sale, pentru ca ei să poată obține viața veșnică. Părinți, faceți din Sabat o încântare, ca fiii și fiicele voastre să-l aștepte cu nerăbdare și să-l primească din toată inima! Dumnezeu va fi astfel onorat în

cămin. -- (The Signs of the Times, 20 mai, 1886.)

(...) Dar pot să facă mult pentru a înălța Sabatul în familiile lor, făcând din el cea mai interesantă zi din săptămână. Trebuie să consacram mai mult timp pentru a-i face pe copiii noștri să înțeleagă importanța acestei zile. O schimbare va avea o influență fericită asupra lor. Putem să ne plimbăm cu ei în aer liber, să stăm cu ei în crânguri și în strălucitoarea lumină a soarelui și să dăm minții lor, în continuă agitație, ceva ca hrană, conversând cu ei despre lucrările lui Dumnezeu, inspirându-le iubire și respect și atrăgându-le atenția asupra frumoaselor lucruri din natură. -- (Testimonies for the Church 2:584.)

Părinți, faceți ca Sabatul să fie o delectare, pentru ca astfel copiii voștri să poată privi spre el și să-i poată spune bun venit în inimile lor. -- (Testimonies for the Church 2:584.)

Oh, faceți ca Sabatul să fie cea mai încântătoare și mai binecuvântată zi a întregii săptămâni! Părinții nu trebuie să le permită copiilor ca în Sabat să-și petreacă timpul afară la joacă sau distrându-se împreună cu alți copii. Am aflat că în ziua de Sabat mulți sunt indiferenți și nu știu unde sunt sau ce fac copiii lor. Părinții pot și trebuie să fie atenți la copiii lor, citindu-le cele mai atractive părți ale istoriei biblice, educându-i să respecte ziua de Sabat și s-o păzească în conformitate cu porunca. Acest lucru nu se poate face dacă părinții nu înțeleg cât este de important să trezească interesul copiilor lor. Dar, dacă vor acționa în mod corespunzător, ei pot transforma Sabatul într-o încântare. Ei le pot trezi copiilor

interesul pentru a citi sau a vorbi despre mântuirea sufletelor lor, dar, pentru aceasta, copiii trebuie să fie educați și instruiți. Inima firească nu adoră să se gândească la Dumnezeu, la cer sau la lucrurile cerești. Este necesară o luptă continuă pentru a învinge influențele lumii și înclinațiile spre rău și pentru a-i permite luminii cerești să pătrundă în inimă. Este nevoie de poruncă peste poruncă și învățatură peste învățatură, puțin aici, puțin acolo. -- (The Review and Herald, 14 aprilie, 1885.)

Prea adesea, copiilor li se permite să crească fără o educație religioasă, deoarece părinții lor consideră că sunt prea mici ca să le încredințeze îndatoriri creștine. În Sabat, ei pot să meargă la biserică, să stea acasă sau să hoinărească, după cum le place. Ca și Eli, părinții îi sfătuiesc, dar nu le poruncesc. Ei nu exercită controlul pe care îl cere Dumnezeu, iar blestemul pentru această conducere greșită a copiilor cade asupra lor. -- (The Review and Herald, 13 aprilie, 1897.)

Părinți, mai presus de orice, aveți grijă în Sabat de copiii voștri! Nu le îngăduiți să calce ziua sfântă a lui Dumnezeu, jucându-se în casă ori afară. A-i lăsa să calce Sabatul este ca și cum voi înșivă ați călca Sabatul, iar, când le îngăduiți să hoinărească sau să se joace, Dumnezeu vă consideră și pe voi călcători ai Sabatului. Copiii care sunt sub autoritatea voastră trebuie făcuți să vă asculte. Cuvântul vostru trebuie să fie lege pentru ei. Părinți, nu vreți să va înțelegeți și să vă faceți datoria, înainte de a fi prea târziu? Nu vreți să începeți cu seriozitate să faceți ce trebuie, răscumpărând vremea și necruțând nici un efort pentru a vă mântui copiii? -- (The Review and Herald,

19 septembrie, 1854.)

Pentru ca Sabatul să fie o desfătare, este necesar ca părinții să le ofere copiilor lor tot timpul posibil. Am văzut multe familii în care tatăl, mama și copiii mai mari nu petreceau timp cu cei mai mici, ci îi lăsau să se distreze cum puteau. După un timp, plictisiți, copiii se duceau afară și începeau să se joace sau să facă glume. Astfel, pentru ei, Sabatul nu are nici o însemnătate sfântă. -- (The Bible Echo BE, 13 februarie, 1899.)

(...) Citiți povestirile interesante din istoria biblică. Astfel, Sabatul va fi pentru ei cea mai plăcută zi a săptămânii. Dar, dacă părinții zăbovesc în pat și se scoală târziu în Sabat, urmează numai confuzie și grabă în pregătirea pentru micul dejun și pentru școala de Sabat, iar ziua devine obositoare, Sabatul este profanat și în cămin nu mai sunt trezite simțăminte sfinte, iar școala de Sabat ajunge plictisitoare. Frații și surorile mele care păziți Sabatul, vă sfătuiesc să vă „aduceți aminte de ziua a șaptea ca s-o sfințiți”. Trebuie să vă schimbați foarte mult. Multe dintre obiceiurile și practicile voastre din Sabat li displac lui Dumnezeu. Dacă vreți să vă educați copiii să respecte Sabatul după poruncă, trebuie să o faceți și prin vorbă, și prin exemplu. Adevărul, adânc întipărit în inimă, nu se va șterge niciodată în totalitate. Ce a impresionat inima în primii ani de viață își va face simțit efectul mai târziu. Aceste impresii pot fi îngropate, dar rareori se vor șterge cu totul. Învățați-i pe copiii voștri că poruncile lui Dumnezeu trebuie să devină regula vieții lor. Se pot ivi situații care să-i despartă pe copii de părinți și de cămin, dar lecțiile învățate în copilărie și în tinerețe vor fi pentru ei o

binecuvântare pentru întreaga viață. -- (Lake Union Herald, 14 aprilie, 1909.)

Adesea, se întâmplă că părinții nu sunt atenți, n-au grijă să-i înconjoare pe copiii lor cu influențe drepte. Atunci când își aleg un cămin, ei se gândesc mai mult la interesele lor lumești, decât la o atmosferă morală și socială, și astfel copiii își formează prietenii ce sunt nefavorabile înălțării evlaviei și formării unui caracter drept. Apoi părinții îngăduie lumii să le ocupe timpul, puterea și gândirea; și, când vine Sabatul, ei sunt atât de extenuați, încât nu au ce să-l dea lui Dumnezeu în ziua Lui cea sfântă, nici o dulce evlavie care să le binecuvânteze căminul și să facă Sabatul o plăcere pentru copiii lor. Ei sunt foarte rar vizitați de un pastor, pentru că se așază în afara privilegiilor religioase. O apatie se furișează peste suflet. Copiii sunt contaminați prin legături rele și iubirea sufletului, pe care o simțeau cândva, moare și este uitată. -- (Testimonies for the Church 5:320.)

Mi-a fost arătat că foarte mulți dintre părinții care mărturisesc a crede solemnă solie pentru acest timp nu și-au educat copiii pentru Dumnezeu. Ei nu s-au înfrânat și s-au supărat pe oricine a încercat să-i oprească. Ei nu și-au legat zilnic, printr-o credință vie, copiii de altarul Domnului. Multora dintre acești tineri li s-a îngăduit să calce porunca a patra, căutând satisfacerea plăcerilor lor în ziua cea sfântă a lui Dumnezeu. Ei n-au simțit nici o muștrare de conștiință mergând pe străzi în ziua Sabatului pentru propria distracție. Mulți merg acolo unde le place și fac ceea ce le place și părinții lor se tem atât de mult că nu le sunt pe plac, încât, imitând atitudinea lui Eli, nu îndrăznesc să le poruncească. -- (Testimonies for the Church 5:36.)

Acești tineri, în cele din urmă, pierd orice respect pentru Sabat și n-au nici o plăcere pentru adunările religioase sau pentru lucrurile sacre și veșnice. Dacă părinții lor încearcă să-i mustre cu blândețe, ei se apără, arătând spre greșelile unora dintre membrii bisericii. În loc să aducă la tăcere de prima dată orice încercare de felul acesta, părinții gândesc la fel ca și copiii lor; dacă acesta sau acela ar fi desăvârșit, copiii lor ar fi cum trebuie. În loc de a proceda astfel, ei ar trebui să-i învețe ca păcatele altora nu constituie scuze pentru ei. (...) -- (Testimonies for the Church 5:37.)

Îndrumați-i pe copiii voștri să considere Sabatul ca fiind o desfătare, o zi deosebită; ziua sfântă a Domnului, care trebuie să fie onorată. Nu vă permiteți să petreceți orele prețioase ale Sabatului în pat. Părinții trebuie să se scoale devreme. Vineri, sub supravegherea mamei, copiii trebuie să-și aranjeze cu mâinile lor hainele pregătite din cursul săptămânii, astfel ca în Sabat ei să se poată îmbrăca în liniște, fără confuzie, fără grabă sau cuvinte repezite. -- (The Bible Echo, 13 februarie, 1899, par.8.)

În tot ce aparține succesului lucrării lui Dumnezeu, primele biruințe trebuie să fie câștigate în viața de familie. Aici trebuie să înceapă pregătirea pentru Sabat. În tot cursul săptămânii, părinții să-și aducă aminte că familia lor trebuie să fie o școală în care copii trebuie să fie pregătiți pentru curțile de sus. Cuvintele lor trebuie să fie cuvinte curate, drepte. Nici un cuvânt pe care copii lor n-ar trebui să-l audă nu trebuie să le scape de pe buze. Spiritul să fie păstrat liber de mânie. Părinților, trăiți în cursul săptămânii ca în fața unui

Dumnezeu sfânt, care v-a dat copii pe care să-i creșteți pentru El. Creșteți pentru El mica biserică din familia voastră, pentru ca în Sabat toți să fie pregătiți să se închine în Sanctuarul Domnului. În fiecare dimineață și în fiecare seară, înfățișați-i pe copiii voștri lui Dumnezeu ca moștenire a Lui răscumpărată în sângele Său. Învățați-i că este datoria și privilegiul lor cel mai mare să-L iubească pe Dumnezeu și să-l slujească. -- (Testimonies for the Church 6:354.)

Dumnezeu a rostit de pe Sinai: „Adu-ți aminte de ziua Săbădului, ca s-o sfințești”. Respectați voi Săbădul în conformitate cu această poruncă? Le porunciți copiilor voștri și casei voastre, asemenea lui Avraam? Părinții nu și-au făcut cu credincioșie lucrarea în familie. Ei nu au simțit o răspundere pentru suflete, nici măcar pentru cele ale copiilor lor. Nu i-au ținut în frâu, ci au fost indulgenți cu ei, neglijându-le interesele veșnice. Cărțile cerului stau mărturie împotriva lor. -- (The Review and Herald, 22 septembrie, 1896.)

(...) Când îi vedeți pe copiii voștri afară din corabie, fără Dumnezeu și fără nici o speranță în lume, grăbiți-vă! Furtuna mâniei lui Dumnezeu va veni în curând asupra copiilor neascultării. Dumnezeu i-a încredințat fiecăruia o datorie sfântă. El i-a dăruit fiecăruia talente pe care să le dezvolte, nu să le îngroape și, nu peste multă vreme, le va cere înapoi. Nu așteptați ca altcineva să lucreze în locul vostru. Dacă viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, puterea făcătoare de minuni a Satanei care este deja la lucru, nu ne va înșela. -- (The Review and Herald, 22 septembrie, 1896.)

Vă sfătuiesc, fraților și surorilor: „Aduceți-vă aminte de ziua Sabatului ca să o sfințiți”. Dacă doriți ca fii și fiicele voastre să țină Sabatul potrivit cu cele spuse de poruncă, trebuie să-i învățați atât prin precept, cât și prin exemplu. Înscrierea adâncă a adevărului în inimă nu se va șterge niciodată. Impresiile făcute din copilărie se vor vedea în anii de mai târziu. S-ar putea ivi împrejurări care să-i despartă pe copii de părinți și de căminul lor, dar, atâta vreme cât și ei păzesc învățătura primită în copilărie și tinerețe, aceasta va fi o binecuvântare. -- (Testimonies for the Church 6:359.)

Capitolul 17

Sabatul și natura

Întrucât Sabatul este memorialul puterii creatoare, el este ziua mai presus de oricare alta, în care ar trebui să ne familiarizăm cu Dumnezeu prin lucrările Sale. În mintea copiilor, chiar noțiunea de Sabat ar trebui să fie legată de frumusețea lucrurilor naturale. Fericită este familia care poate să meargă în Sabat la locul de închinare, așa cum Isus și discipolii Săi mergeau la sinagogă -- peste câmpuri, de-a lungul malurilor lacului sau prin dumbrăvi. Fericii sunt tatăl și mama care-și pot învăța copiii Cuvântul scris al lui Dumnezeu, cu ilustrații din paginile deschise ale cărții naturii; care se pot aduna sub copacii verzi, în aerul proaspăt, curat, pentru a studia Cuvântul și pentru a înălța cântări de laudă Tatălui de sus. -- (Education, 251.)

Sabatul ne îndreaptă gândurile spre natura și ne aduce în legătură cu Creatorul. În cântecul păsărelelor, în foșnetul pomilor, în muzica mării, putem încă să auzim vocea Aceluia care a vorbit cu Adam în Eden, în răcoarea zilei. Când admirăm puterea Lui în natură, găsim mângâiere, deoarece Cuvântul care a creat toate lucrurile dă viața și ființei lăuntrice. El, „care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos”. (2 Corinteni 4, 6.) -- (The Desire of Ages, 281.)

Pentru ca să păzim Sabatul sfânt, nu este necesar să ne închidem între ziduri, izolați de frumoasele scene ale naturii și de aerul generos și înviorător al cerului. (...) -- (The Review and Herald, 30 mai, 1871; Testimonies for the Church 2:583.)

Ca să respectăm Sabatul, nu trebuie să îngăduim minții noastre să se oprească asupra lucrurilor cu un caracter lumesc. Totuși nu este necesar să ne izolăm de natură și să ne lipsim de prospețimea înviorătoare a aerului. Sabatul a fost făcut să fie o binecuvântare pentru om, îndepărtându-i gândurile de la munca obișnuită și îndreptându-l spre contemplarea bunătății și slavei lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu trebuie să participe la adunările destinate închinării, pentru a schimba idei despre adevărurile Cuvântului Său și pentru a dedica o parte din timp rugăciunii. Dar aceste întâlniri, chiar și în Sabat, nu trebuie făcute obositoare prin lungimea și lipsa lor de interes. Toți trebuie să aibă posibilitatea să petreacă o parte din Sabat în aer liber. -- (The Signs of the Times, 20 mai, 1886.)

Trebuie să petrecem o parte a Sabatului în meditație religioasă, gândindu-ne la binecuvântările și la minunile lui Dumnezeu din lucrurile create, așa cum sunt ele manifestate în decorul stâncos al munților, unde un pisc se ridică deasupra altuia, iar prăpăstiile teribile și stâncile despicate de cutremure sau trăsnete poartă semnul inconfundabil al Aceluia care a mutat munții în mânia Lui, și, în aceeași măsură, în priveliștile mai liniștite ale naturii, unde arborii înalți, clipocitul pâraielor, iarba verde și florile multicolore exprimă dragostea Dumnezeului infinit. -- (The Signs of the Times, 28 februarie, 1878.)

(...) În această Sfântă zi de odihnă, mai mult decât în oricare altă zi, noi trebuie să studiem soliile pe care Dumnezeu le-a scris pentru noi în natură. Noi ar trebui să studiem parabolele Mântuitorului nostru acolo unde El le-a rostit, și anume, în câmpii și dumbrăvi, sub cerul liber, prin iarbă și flori. Apropiindu-ne tot mai mult de inima naturii, Domnul Hristos face ca prezența Sa să fie tot mai reală pentru noi și vorbește inimilor noastre despre pacea și iubirea Sa. -- (Christ's Object Lessons.)

Capitolul 18

Adunările din Sabat

Sabatul a fost făcut pentru om, ca să fie o binecuvântare pentru el, să-i îndepărteze gândurile de la munca obișnuită și să le îndrepte spre bunătatea și slava lui Dumnezeu. Este necesar ca poporul lui Dumnezeu să se adune, ca să discute despre El, să împărtășească gânduri și idei cu privire la adevărurile conținute în Cuvântul Său și să consacre o parte din timp rugăciunii. Dar, chiar și în Sabat, aceste întâlniri nu trebuie să fie obositoare prin lungimea lor și prin caracterul lor anost. Toți trebuie să aibă ocazia de a petrece o parte a zilei în aer liber. -- (The Review and Herald, 30 mai, 1871.)

(...) Este necesar ca poporul lui Dumnezeu să se întâlnească special pentru închinare, pentru a schimba gânduri despre adevărul și Cuvântul Lui, și pentru rugăciune. Dar aceste întâlniri, chiar și în Sabat, nu trebuie să fie obositoare prin lungimea și lipsa lor de interes. O parte din timpul acestei zile ar trebui să o petrecem în natură. -- (The Signs of the Times, 20 mai, 1886.)

Tații și mamele trebuie să facă din participarea copiilor lor la închinarea publică în Sabat o regulă și să întărească această regulă prin propriul exemplu. Este datoria noastră să fim capii familiilor noastre, asemenea lui Avraam. (...) Toți cei care au făcut legământul botezului s-au consacrat solemn în slujba lui Dumnezeu. Acest legământ îi obligă să facă tot ce le stă în putință pentru ca ei și copiii

lor să poată obține toate motivațiile și încurajările pentru viața de creștin. -- (The Review and Herald, 13 iunie, 1882.)

Casa lui Dumnezeu este adesea profanată, iar Sabatul călcat de copiii celor care respectă Sabatul. Uneori, copiilor li se permite să alerge, să se joace, să discute și să-și manifeste înclinațiile rele chiar și la întâlnirile unde sfinții trebuie să I se închine lui Dumnezeu în frumusețea sfințeniei. În felul acesta, locul care ar trebui să fie sfânt, în care ar trebui să domnească o liniște sfântă, să fie ordine desăvârșită, curăție și umilință, este transformat în Babilon („confuzie”). -- Acest fapt este de ajuns pentru a atrage neplăcerea lui Dumnezeu și pentru a îndepărta prezența Lui din adunările noastre. Aceste lucruri li aprind mânia și, atâta timp cât vor exista, El nu-l va însoți pe Israel în lupta împotriva dușmanilor lui. -- (The Review and Herald, 19 septembrie, 1854.)

Casa lui Dumnezeu este adesea profanată de copiii celor care respectă Sabatul. Părinții lor le permit să alerge înăuntru, să se joace, să discute, să distragă atenția celorlalți și să-și manifeste înclinațiile rele chiar în locul în care oamenii s-au adunat să I se închine lui Dumnezeu. Mi s-a arătat ca în adunările sfinților trebuie să domnească o liniște sfântă. Dar casa în care se adună poporul lui Dumnezeu este adesea făcută un adevărat babilon, un loc al confuziei și al dezordinii. Lui Dumnezeu nu-l place acest lucru. Dacă părinții nu au autoritate și nu-și pot controla copiii la aceste întâlniri, lui Dumnezeu l-ar plăcea mai mult ca ei să rămână acasă. Mai bine să piardă doar ei ocazia de întâlnire, decât un număr mare de persoane să fie deranjate, iar adunările să fie tulburate. Dacă

părinții nu-și exercită controlul asupra copiilor acasă, ei nu-i pot stăpâni nici la biserică. Cine trebuie să sufere în acest caz? Cu siguranță că părinții. Ei nu trebuie să se simtă lezați, dacă alți participanți nu vor să li se tulbure pacea, când se întâlnesc să I se închine lui Dumnezeu. -- (Spiritual Gifts 2:288.)

Este trist faptul că mulți întârzie mereu în Sabat dimineața. Dormind până târziu, ei risipesc o bună parte a dimineții acestei zile care îi aparține lui Dumnezeu și pe care ne cere să I-o consacram Lui. În felul acesta, ei îl jefuiesc pe Dumnezeu. Din această cauză, ei sunt în întârziere cu orice lucru, familia este în confuzie, iar, în final, toți întârzie la școala de Sabat și poate chiar la serviciul divin. De ce să nu ne sculăm devreme, o dată cu păsările, și să aducem laude și mulțumiri lui Dumnezeu? Încercați, frați și surori! Faceți toate pregătirile cu o zi înainte, iar în Sabat veniți la timp la școala de Sabat și la serviciul divin. Astfel, nu numai că le veți fi de folos altora, ci voi înșivă vă veți bucura de bogate binecuvântări. -- (The Youth's, 19 martie, 1879.)

Neglijența ta de a participa la serviciile divine este o greșeală foarte gravă. Privilegiile serviciului divin sunt binefăcătoare și pentru tine, în aceeași măsură ca și pentru alții, și sunt la fel de importante. (...) -- (Counsels on Health, 368; Testimony for the Physicians and Helpers of the Sanitarium, 16.)

Poporul nostru nu trebuie făcut să creadă că este nevoie să asculte o predică în fiecare Sabat. Mulți care ascultă frecvent predici rămân cu puține învățături, chiar dacă adevărul este expus foarte

clar. Adesea, ar fi mai folositor dacă întâlnirile de Sabat ar fi asemenea unei ore de studiu biblic. Adevărurile Bibliei trebuie să fie prezentate într-o manieră simplă și captivantă, așa încât toți să poată înțelege principiile mântuirii. -- (Loma Linda Messages, 179.)

Fiecare trebuie să-și dea seama că are ceva de făcut pentru a face ca adunările din Sabat să fie interesante. Voi nu trebuie să vă strângeți pentru a îndeplini numai o formalitate, ci pentru a face schimb de gânduri, pentru a povesti experiențele voastre zilnice, pentru a exprima mulțumiri, pentru a rosti sincera voastră dorință după iluminare divină; pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care L-a trimis Ei. Discuțiile purtate cu privire la Hristos vor întări sufletul pentru încercările și luptele vieții. Să nu credeți că puteți fi creștini, și totuși să vă închideți în voi înșivă. Fiecare este o parte din marea pânză a omenirii și experiența fiecăruia va fi determinată, în mare măsură, de experiența tovarășilor săi. (...) -- (Testimonies for the Church 6:362.)

(...) Totuși cât de mulți din poporul lui Dumnezeu sunt nepăsători în Sion. În general, comunitățile sunt slabe și nu pot sta pe picioarele lor. Membrii acestor biserici socotesc că trebuie să fie cineva cu ei în fiecare Sabat pentru a le oferi hrana spirituală a Evangheliei. Ei nu-și dau seama că este necesar ca fiecare să-și însușească personal adevărul care le-a fost descoperit și că trebuie să transmită lumina lui Hristos și celor care nu-L cunosc. De fapt, ei nu fac nimic nici în ce privește lucrarea misionară de acasă, nici în regiunile îndepărtate. -- (The Review and Herald, 12 ianuarie, 1897.)

(...) Aceia care s-au unit cu Domnul prin legământ de slujire sunt datori să se unească cu El în marea și grandioasa lucrare de salvare de suflete. Membrii bisericii să-și facă în chip credincios partea de lucru în timpul săptămânii, iar în Sabat să povestească experiența lor. Adunarea va fi atunci ca o hrană dată la timp potrivit, aducând tuturor celor prezenți viața și o putere nouă. Când poporul lui Dumnezeu vede marea nevoie de a lucra așa cum a lucrat Hristos pentru convertirea păcătoșilor, mărturiile depuse de credincioși în Sabat, la serviciul divin, vor fi pline de putere. Cu bucurie, ei vor povesti experiența scumpă câștigată, lucrând pentru alții. -- (Testimonies for the Church 7:19.)

(...) Am discutat despre modalitatea cea mai eficientă și mai înțeleaptă prin care pot fi salvate sufletele și despre felul în care poate fi petrecut Sabatul într-o manieră cât mai folositoare acolo unde nu sunt decât foarte puțini cei care îl păzesc. Dacă sunt doar trei care se pot întâlni în Sabat, aceștia trebuie să se adune și să studieze Scripturile, citind din publicațiile noastre ce pare mai potrivit pentru părinți și copii, iar apoi să se roage împreună, cerând prezența și binecuvântarea lui Dumnezeu. -- (The Signs of the Times, 16 martie, 1882.)

(...) Nimeni să nu vină la locul de închinare ca să ațipească, în casa lui Dumnezeu nu trebuie să doarmă nimeni. Voi nu picați de somn când sunteți prinși de lucrările voastre pământești, pentru că aveți un interes în lucrarea voastră. Să îngăduim noi oare ca slujba de care sunt legate interese veșnice să fie pusă pe o treaptă mai jos

decât treburile trecătoare ale vieții? -- (Testimonies for the Church 6:361.)

(...) Adunările de Sabat, serviciile de dimineață și de seara în cămin și în capelă, dacă nu sunt plănuite cu înțelepciune și nu sunt vitalizate de Duhul lui Dumnezeu, pot deveni cât se poate de formale, neplăcute, neatrăgătoare și cele mai împovărătoare pentru tineri, dintre toate exercițiile școlare. Adunările sociale și toate celelalte exerciții religioase ar trebui să fie în așa fel plănuite și dirijate, încât să fie nu numai folositoare, ci și plăcute, și atrăgătoare. Rugăciunea înălțată laolaltă va lega inimile de Dumnezeu cu legături dăinuitoare; mărturisindu-L pe Hristos în mod deschis și curajos, dovedind în caracterul nostru blândețea, smerenia și iubirea Lui, îi vom fermeca pe alții cu frumusețea sfințeniei. -- (Testimonies for the Church 6:174.)

În general, predica la adunările noastre din Sabat ar trebui să fie scurtă. Ar trebui să se dea ocazie celor care-L iubesc pe Dumnezeu să-și arate recunoștința și adorarea. -- (Testimonies for the Church 6:361.)

Cuvântările lungi și banale fac mai mult rău decât bine. Adesea, în cadrul întâlnirilor de Sabat, sunt prezentate asemenea cuvântări. Acolo unde nu este prezent un predicator, cel desemnat să conducă întâlnirea consideră că este datorია lui să încerce să suplinească lipsa cât poate el de bine și începe o cuvântare lungă și plictisitoare, care ucide întâlnirea din start. Deseori, el este tulburat de lipsa de interes arătată de cei prezenți. El vede cum interesul

scade și începe să se întrebe ce să facă. Acestora le-aș spune: nu mai faceți eforturi să predicați. Multora le place să vorbească, dar cuvântările lor sunt lungi și anoste, lipsite de rouă cerului. Atunci când un asemenea om conduce întâlnirea, nu pot simți decât înțelegere pentru ascultători. El crede că o cuvântare atât de lungă trebuie să facă mult bine, însă de fapt face rău. -- (Pastoral Ministry, 264; Sabbath-School Worker, 1 octombrie, 1885.)

În fiecare Sabat, oamenii trebuie să audă adevăruri care să-i ajute pe calea mântuirii și să-i învețe cum pot deveni creștini mai buni. Este important ca ei să afle cum poate păcătosul să fie îndreptățit înaintea lui Dumnezeu. Calea mântuirii să le fie prezentată simplu. Înălțați-L pe Isus ca singura speranță a păcătoșilor! -- (The Review and Herald, 7 octombrie, 1909.)

Mi-a fost arătat adesea că pastorii trebuie să predice mai puțin în bisericile lor și trebuie să facă mai multă lucrare personală. Poporul nostru nu trebuie făcut să creadă că este necesar să asculte o predică în fiecare Sabat. Mulți care ascultă frecvent predici învață foarte puțin, chiar dacă adevărul e prezentat clar! Adesea, ar fi mai folositor dacă întâlnirile de Sabat s-ar desfășura asemenea unei ore de studiu biblic. Adevărul Scripturii trebuie prezentat într-o manieră simplă, atractivă, astfel încât toți să poată înțelege cu ușurință principiile mântuirii. -- (Loma Linda Messages, 180; Evangelism, 348.)

Unii își imaginează că este datoria lor să fie cârpacii comunității. Firii lor pământești îi place să găsească pete și defecte

la ceilalți. Ei caută cu mult zel ceva de reproșat și devin din ce în ce mai înguști la minte, până când sunt gata să acuze pe cineva chiar și pentru un singur cuvânt. În Sabat, ei se acuză unul pe altul. Acesta nu este spiritul lui Hristos și duce la dezbinare și ceartă. Dumnezeu nu acceptă o astfel de închinare, cum nu a acceptat nici jertfa lui Cain. Nu există o piedică mai mare în calea creșterii spirituale, decât atitudinea de a-i critica și de a-i condamna pe alții. Noi am văzut din experiență felul în care acest spirit de acuzare a pătruns în inima membrilor bisericii, până când aproape întreaga biserică a ajuns ca un aluat dospit, iar rezultatul a fost că evlavia și spiritul lui Hristos n-au mai rămas aproape deloc. -- (Pastoral Ministry, 268; Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists, 212-213.)

Când vă întâlniți Sabat de Sabat, nu aveți nevoie de o orgă scumpă, ca să cântați spre lauda Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Adorația inimii să se îndrepte către „Cel ce ne-a iubit și ne-a spălat de păcate cu sângele Său”. Subiectul cuvântărilor predicatorilor să fie dragostea lui Hristos. Aceasta să fie exprimată în cuvinte simple în fiecare cântare de laudă. Inspirația Duhului lui Dumnezeu să vă conducă rugăciunile. Sabat de Sabat, cântarea recunoștinței să se înalțe de pe buzele voastre la altarul familial, să se audă de la amvon și să răsună în biserică. În timp ce pastorul rostește cuvintele vieții, lăsați ca inima voastră să răspundă, mărturisind că ați primit mesajul ca și când ar fi venit din ceruri. Acest lucru este demodat, știu, dar lauda nu se va îndrepta către pastor, ci va fi o jertfă de mulțumire adusă lui Dumnezeu pentru pâinea vieții, pe care a dat-o sufletelor voastre înfometate. Acest

răspuns dat inspirației Duhului Sfânt va întări și încuraja întreaga adunare. -- (General Conference Daily Bulletin, 28 ianuarie, 1893.)

(...) Nici unul dintre cei care lucrează la birou nu este scutit de a fi un lucrător în biserica lui Dumnezeu. Cei care sunt capabili să lucreze la birou sunt capabili să fie lucrători și în biserică. Pretutindeni este o lucrare misionară de făcut. Oricine lucrează la birou și se declară creștin trebuie să fie pus să lucreze în biserică în mod sistematic. Fiecărui bărbat și fiecărei femei Dumnezeu le cere să contribuie la înaintarea cauzei Sale. Fiecare instituție, cum ar fi Editura Pacific Coast, trebuie să aibă reguli și disciplină, cerându-le celor care lucrează în birouri să fie niște lucrători zeloși în biserică. Dacă neglijează să participe la întâlnirile de seară sau la cele din Sabat, ei trebuie să fie întrebați, iar dacă prezintă motive valide trebuie îndemnați sau muștrați să participe la aceste întâlniri atât de importante pentru puterea lor spirituală. Fără această putere spirituală, influența lucrătorilor nu va fi bună, iar atmosfera religioasă de la birou nu va fi adecvată. Cei care pretind că sunt angajați în lucrarea sfântă a lui Dumnezeu nu trebuie să scuze neglijarea slujirii lui Dumnezeu din cauza muncii lor. Decât să lase la o parte slujirea lui Dumnezeu, mai degrabă ar trebui să renunțe la munca lor, deoarece puterea și harul Său sunt esențiale în fiecare zi în vederea împlinirii datoriilor zilnice, iar ocaziile și privilegiul de a primi putere spirituală nu pot fi desconsiderate sau neglijate fără a ne îndepărta de Dumnezeu. În lucrarea sfântă a lui Dumnezeu nu se dorește angajarea unor asemenea oameni. -- (Special Testimonies Concerning the Work and Workers in the Pacific Press, 7.)

Capitolul 19

Școala de Sabat

Școala de Sabat le oferă părinților și copiilor ocazia de a studia cuvântul lui Dumnezeu. Dar, pentru ca să se bucure de beneficiile Școlii de Sabat, atât părinții cât și copiii, trebuie să consacre timp pentru studierea lecțiilor, căutând să obțină o cunoaștere profundă a faptelor prezentate și a adevărilor spirituale pe care lecțiile sunt destinate să le transmită. Îndeosebi, trebuie să le inspirăm tinerilor dorința de a cerceta cu sârguință Scripturile, arătându-le cât de important este acest lucru. -- (Counsels to Parents, Teachers, and Students, 137.)

Părinții să considere ca o datorie sfântă atât educarea copiilor în conformitate cu orânduielele și cerințele lui Dumnezeu, cât și îndrumarea lor în înțelegerea profețiilor. Ei trebuie să-și educe copiii acasă și să fie interesați ei înșiși de lecțiile școlii de Sabat. Studiind alături de copii, ei arată că înțeleg importanța adevărului descoperit în lecțiile școlii de Sabat, ajutându-i să-și dezvolte gustul pentru cunoașterea Bibliei. -- (Testimonies on Sabbath-School Work, 111.)

Părinți, stabiliți zilnic un timp pentru studierea împreună cu copiii a lecției școlii de Sabat. Renunțați mai degrabă, dacă este nevoie, la o vizită decât să sacrificați timpul dedicat lecțiilor istoriei sacre. (...) -- (Child Guidance, 511; Counsels to Parents, Teachers, and Students, 137; Counsels on Sabbath School Work, 41;

Testimonies on Sabbath-School Work, 10; The Review and Herald, 9 octombrie, 1883.)

(...) Părinții, deopotrivă cu copiii, vor beneficia de pe urma acestui studiu. Cele mai importante pasaje ale Scripturii, referitoare la lecție, trebuie să fie încredințate memoriei nu ca o povară, ci ca un privilegiu. La început, memoria poate fi deficitară, dar, prin exercițiu, ea va căpăta putere și, după un timp, vă veți bucura să teaurizați în ea cuvintele adevărului. Acest bun obicei se va dovedi un excelent ajutor în creșterea spirituală. -- (Child Guidance, 511; Counsels to Parents, Teachers and Students, 137; Counsels on Sabbath School Work, 41; Testimonies on Sabbath-School Work, 10; The Review and Herald, 9 octombrie, 1883.)

În timpul săptămânii, trebuie să avem în vedere Sabatul Domnului și să muncim astfel încât copiii noștri să aibă timp zilnic pentru a studia lecțiile împreună cu părinții, care să arate ei înșiși interes pentru studiu. O asemenea atitudine îi va educa pe copii să simtă că lecțiile lor sunt importante. -- (The Review and Herald, 2 decembrie, 1884.)

Există mulți copii care spun că nu au avut timp și de aceea nu și-au învățat lecțiile pentru școala de Sabat; sunt însă doar câțiva care n-ar putea găsi ceva timp pentru a-și învăța lecțiile, dacă le-ar considera interesante. Unii își petrec timpul în distracții și făcând excursii; fetele, aranjându-și în mod inutil rochiile pentru etalare ostentativă, cultivând astfel mândria și ușurătatea. Orele acestea petrecute fără nici un folos sunt ale lui Dumnezeu, timp pentru care

trebuie să dea socoteală. (...) -- (Counsels on Sabbath School Work, 56; The Review and Herald, 8 august, 1878; The Youth's Instructor, 23 aprilie, 1879; Testimonies on Sabbath-School Work, 8; Testimonies for the Church 3:198; Testimony to the Church at Battle Creek, 18 (1872).)

(...) Mulți studenți au făcut din studii primul mare obiectiv al lor și au neglijat rugăciunea, lipsind de la școala de Sabat și ora de rugăciune; și, neglijându-și îndatoririle religioase, ei s-au întors la casele lor îndepărtați de Dumnezeu. Cea mai importantă parte a educației lor a fost neglijată. Ceea ce se afla la temelia oricărei științe adevărate nu trebuie să fie considerat secundar. „Frica Domnului este începutul înțelepciunii.” „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui.” Lucrul aceasta nu trebuie făcut în ultimul, ci în primul rând. (...) -- (Christian Education, 28; Testimonies for the Church 4:425.)

Ar trebuie să fie ordine și disciplină la școlile noastre de Sabat. Copiii care participă la aceste ore ar trebui să prețuiască privilegiul de care se bucură și ar trebui să li se ceară să respecte regulamentul. Iar părinții ar trebui să manifeste o grijă încă și mai mare ca fiii și fiicele lor să-și învețe lecțiile biblice, mai mare decât aceea pe care o au când îi controlează pentru a vedea dacă și le-au făcut pe cele de zi cu zi, de la școală. Lecțiile biblice ar trebui învățate mult mai bine decât cele de la școlile normale. Dacă părinții și copiii nu văd deloc necesitatea de a manifesta un astfel de interes, atunci copiii ar face mai bine să rămână acasă; căci școala de Sabat nu se va dovedi o binecuvântare pentru ei. (...) -- (Testimonies for the Church 3:189.)

Tații și mamele trebuie să aprecieze atât de mult privilegiile școlii de Sabat, încât să-și ia timp să verifice pentru a vedea dacă copiii lor își învață perfect lecția în fiecare Sabat. Ei trebuie să fie mai interesați de învățarea lecțiilor școlii de Sabat decât de pregătirea lecțiilor obișnuite. -- (The Review and Herald, 12 decembrie, 1878.)

În multe locuri, această problemă este prea mult neglijată. Instructorii nu fac decât să citească lecția, iar la școala de Sabat le îngăduie elevilor să citească răspunsul din Biblie sau din ghidul de studiu. Niciodată nu ar trebui să se procedeze așa. Fiecare lecție trebuie să fie memorată în întregime atât de instructor, cât și de elevi, astfel ca ea să le fie de folos ulterior. -- (The Review and Herald, 12 decembrie, 1878.)

Capitolul 20

Sabatul si misiunea

(...) Dacă Dumnezeu și-ar opri mâna pentru o clipă, omul ar cădea și ar muri. și omul are de îndeplinit o lucrare în această zi. Nevoile vieții trebuie să fie satisfăcute, bolnavii trebuie îngrijiți, lipsurile celor săraci trebuie împlinite. Acela care neglijează să-i ajute pe cei suferinzi în Sabat nu va fi socotit fără vină. Sabatul sfânt a fost făcut pentru om, iar faptele de milă și de bunătate sunt în armonie deplină cu scopul urmărit prin această zi. Dumnezeu nu dorește ca ființele create de El să sufere nici măcar o oră, fie în Sabat, fie în altă zi, dacă suferința poate fi alinată. -- (The Spirit of Prophecy 2:163; Redemption 3:26; The Desire of Ages, 207.)

Cererile adresate lui Dumnezeu în ziua de Sabat sunt mult mai numeroase ca în alte zile. În ziua aceasta, copiii Săi părăsesc lucrurile lor obișnuite și petrec timpul în meditație și rugăciune. Ei cer îndurarea lui Dumnezeu mai mult în Sabat decât în alte zile. Ei cer atenția Lui deosebită. Ei imploră binecuvântările Lui alese. Dumnezeu nu așteaptă întâi să treacă Sabatul, ca numai după aceea să le îndeplinească cererile. Lucrarea Cerului nu încetează niciodată și nici oamenii n-ar trebui să înceteze să facă bine. Sabatul nu are ca scop să fie un timp de inactivitate. Legea oprește lucrările pământești în ziua Domnului; munca pentru câștigarea hranei trebuie să înceteze; nici o osteneală pentru plăcere sau profit lumesc nu este îngăduită în această zi; ci, după cum Dumnezeu a încetat

lucrarea creațiunii, S-a odihnit în Sabat și l-a binecuvântat, tot așa și omul trebuie să părăsească ocupațiile de toate zilele și să închine orele acelea sfinte odihnei sănătoase, închinării și faptelor sfinte. Lucrarea lui Hristos de vindecare a bolnavilor era în armonie desăvârșită cu Legea. Ea făcea ca Sabatul să fie onorat. -- (The Desire of Ages, 207.)

Fariseii L-au acuzat pe Hristos de călcarea Sabatului. (...) El le-a îndreptat gândurile spre Lege și spre mărturie, spre cuvintele pe care El însuși le rostise din stâlpul de nor și le-a descoperit principiile Legii lui Dumnezeu. Domnul le-a arătat că alinarea suferințelor în ziua de Sabat, atât în cazul oamenilor, cât și al animalelor, era în armonie cu porunca lui Dumnezeu. -- (The Signs of the Times, 16 ianuarie, 1896.)

Isus le-a declarat că lucrarea de alinare a suferințelor celor în nevoie era în armonie cu porunca Sabatului, fie că era vorba de mântuirea sufletelor, fie de alinarea durerii fizice. O astfel de lucrare este în armonie cu lucrarea îngerilor lui Dumnezeu, care urca și coboară continuu între cer și pământ pentru a sluji omenirii suferinde. Isus a răspuns acuzațiilor lor, spunând: „Tatăl Meu lucrează până acum, iar Eu trebuie, de asemenea, să lucrez”. Toate zilele îi aparțin lui Dumnezeu, fiind destinate împlinirii planurilor Sale mărețe pentru neamul omenesc. Dacă evreii interpretau corect Legea, atunci Iehova era greșit, întrucât lucrează pentru a susține ceea ce a creat, încă din ziua în care a pus temeliiile pământului, când stelele dimineții cântau împreună și toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie. -- (The Spirit of Prophecy 2:162; Redemption

3:25.)

Domnul Isus a dorit să corecteze învățăturile false ale evreilor cu privire la Sabat și să-i convingă pe ucenicii Săi că faptele de milă în această zi sunt în spiritul Legii. Prin vindecarea omului cu mâna uscată, El a desființat tradiția evreilor și a înfățișat porunca a patra așa cum o dăduse Dumnezeu lumii. Prin acest act, Domnul a înălțat Sabatul, îndepărtând restricțiile fără rost care-l împovărau. Fapta Lui de milă a onorat această zi, în timp ce aceia care-și arătau nemulțumirea față de El dezonorau Sabatul prin numeroasele lor ritualuri și ceremonii nefolositoare. -- (The Spirit of Prophecy 2:199; The Signs of the Times, 30 noiembrie, 1876; Redemption 4:51.)

(...) O sora este foarte neliniștită în legătură cu datoria ei. Ea își îngrijește părinții în vârstă și le-ar putea asigura cu ușurință confortul dacă ar lucra și în Sabat. De aceea, ne întreabă dacă porunca a cincea nu este la fel de obligatorie ca și a patra și, dacă prin păzirea celei de-a patra, trebuie să facă rabat de la cererile poruncii a cincea, nu ar putea să fie îndreptățită să neglijeze porunca a patra? Îi înțelegem pe cei încercați în confuzia și în tulburarea lor și ne-am străduit să scriem câteva cuvinte de încurajare și sfat pentru aceștia și pentru cei aflați în situații similare. Dorim să le spunem tuturor celor neliniștiți cu privire la datoria lor: sub nici o formă nu puteți fi scuzați pentru călcarea poruncii a patra. Lucrările necesare, ca slujirea celor bolnavi sau vârstnici și alinarea suferinței, nu constituie o călcare a Sabatului. Asemenea fapte sunt în perfectă armonie cu porunca Sabatului. Domnul Hristos, Exemplul nostru, nu și-a încetat activitatea în Sabat, atunci când era vorba de împlinirea

nevoilor bolnavilor. Din această cauză, fariseii L-au acuzat de călcarea Sabatului, așa cum fac și astăzi mulți pastori care se opun Legii lui Dumnezeu. -- (The Signs of the Times, 28 februarie, 1878.)

(...) În conformitate cu porunca a patra, Sabatul a fost destinat pentru odihnă și închinare religioasă. Toate ocupațiile trecătoare trebuiau să fie întrerupte, dar faptele de milă și de bunătate erau în acord cu scopul intenționat de Domnul. Acestea nu sunt limitate de timp sau de spațiu. A-i alina pe cei suferinzi, a-i mângâia pe cei întristați constituie o lucrare a dragostei, care onorează ziua sfântă a lui Dumnezeu. -- (The Spirit of Prophecy 2:193; The Signs of the Times, 30 noiembrie, 1876; Redemption 4:45.)

(...) Faptele de milă și cele absolut necesare nu sunt o călcare a Legii. Dumnezeu nu condamnă aceste lucruri. (...) -- (The Review and Herald, 3 august, 1897.)

(...) Sabatul nu trebuie să fie o zi de lenevie nefolositoare. Atât acasă, cât și la biserică trebuie să se manifeste un spirit de slujire. (...) În ziua aceasta, El vrea să-i binecuvânteze într-un mod deosebit pe toți cei care se consacră în slujba Sa. -- (Testimonies for the Church 6:361.)

Lucrarea Cerului nu încetează niciodată și nici noi nu ar trebui să ne oprim din a face bine. Legea ne interzice munca în ziua de odihnă a Domnului. Munca pentru câștigarea hranei trebuie să înceteze. De asemenea, munca pentru profit lumesc sau pentru plăcere în această zi este o călcare a Legii. Dar Sabatul nu trebuie să

fie petrecut într-un mod nefolositor, în inactivitate. Așa cum Dumnezeu și-a încetat activitatea creatoare și S-a odihnit în Sabat, așa trebuie să facem și noi, El ne poruncește să ne lăsăm deoparte ocupațiile zilnice și să dedicăm orele acestea sacre odihnei sănătoase, închinării și faptelor sfinte. -- (The Story of Jesus, 74.)

Capitolul 21

Semnul sfințirii

Rugăciunea pentru ucenicii Săi, adresată de Domnul Hristos Tatălui Său, a fost: „Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul”. Semnul lui Dumnezeu este sfințirea prin ascultarea de adevăr. Această sfințire îl face pe cel credincios asemenea Căpeteniei Sale, Isus Hristos. El este adus într-o relație specială și permanentă cu Mântuitorul, cu condiția păstrării loialității sale până la sfârșit. Fiind sfințiți astfel, nu putem avea o credință contrafăcută, o doctrină falsă, o experiență duplicitară. Prin ieșirea din lume și prin acceptarea Sabatului creațiunii, binecuvântat și sfințit de Dumnezeu, noi dovedim că pocăința noastră este adevărată. Suntem însemnați cu sigiliul guvernării lui Dumnezeu. Prin acceptarea păzirii Sabatului pentru Domnul, suntem sfințiți în sufletul, trupul și spiritul nostru. -- (The Signs of the Times, 22 noiembrie, 1899.)

Sabatul trebuie să fie un semn între Dumnezeu și poporul Lui. „Păziți Sabatele Mele, pentru că ele sunt un semn între Mine și voi din neam în neam, ca să știți că Eu sunt Domnul care vă sfințesc”. Aceasta este sfințirea biblică. -- (The Signs of the Times, 20 martie, 1901.)

(...) Pentru aceia care sfințesc ziua Sabatului, ea este semnul sfințirii. Adevărata sfințire înseamnă a fi în armonie cu Dumnezeu, a fi una cu El în caracter. Ea se primește prin ascultarea de principiile

care sunt o transcriere a caracterului Lui. -- (Testimonies for the Church 6:350.)

(...) Sabatul este un semn al puterii creatoare și răscumpărătoare; el arată către Dumnezeu, ca izvor al vieții și cunoașterii; aduce aminte de slava de la început a omului și dă astfel mărturie despre scopul lui Dumnezeu de a recrea în noi chipul Său. -
- (Education, 250.)

(...) Pentru toți aceia care primesc Sabatul ca un semn al puterii creatoare și răscumpărătoare a lui Hristos, el va fi o desfătare. Văzându-L pe Hristos în Sabat, ei se desfată în El. Sabatul îi îndrumă către lucrările creațiunii, ca o dovadă a mării Lui puteri de a mântui. În timp ce ne atrage atenția către pacea Edenului care a fost pierdută, Sabatul ne vorbește despre pacea restabilită prin Mântuitorul. Fiecare lucru din natură repetă chemarea Lui: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu va voi da odihnă”. (Matei 11, 28.) -- (The Desire of Ages, 289.)

În tot cursul săptămânii, noi trebuie să avem în minte ziua de Sabat și să facem pregătiri pentru ținerea ei potrivit poruncii. Nu trebuie să ținem Sabatul numai ca pe o problemă legală. Noi trebuie să înțelegem influența lui spirituală asupra tuturor problemelor vieții. Toți cei care privesc Sabatul ca pe un semn între ei și Dumnezeu, arătând că El este Domnul care-i sfințește, vor reprezenta principiile cărmuirii Lui. Ei vor aduce legile împărăției Sale în viața lor zilnică. Zilnic, rugăciunea lor va fi ca sfințirea Sabatului să odihnească asupra lor. În fiecare zi, ei vor avea

tovărășia lui Hristos și vor manifesta desăvârșirea caracterului Său. În fiecare zi, lumina lor va străluci în fața altora, în fapte bune. -- (Testimonies for the Church 6:353.)

(...) Prin urmare, Sabatul este un semn al puterii lui Hristos de a ne sfinți. El este dat tuturor acelor pe care îi sfințește Hristos. Ca semn al puterii Sale sfințitoare, Sabatul este dat tuturor acelor care, prin Hristos, devin o parte a Israelului lui Dumnezeu. -- (The Desire of Ages, 288.)

Domnul Hristos și-a organizat o biserică aici pe pământ, cu scopul de a descoperi harul lui Dumnezeu prin membrii ei. În întreaga lume, poporul Lui trebuie să înalțe un memorial -- Sabatul Său -- semnul dintre El și noi, care arată că El este Cel care îi sfințește. Prin urmare, ei trebuie să arate că s-au întors la credințioșia lor și că stau neclintiți de partea principiilor Legii Sale. -- (AU, 01 aprilie 1901; Counsels on Health, 223.)

Capitolul 22

Semnul purtării Sale de grijă

Dumnezeu i-a dat poporului Său Sabatul pentru a fi un semn continuu al dragostei, al îndurării Sale și al ascultării lor. -- (The Review and Herald, 28 octombrie, 1902.)

La vremea sfârșitului, orice instituție divină va fi restatornicită. Spărtura făcută în Lege atunci când Sabatul a fost schimbat de om urmează să fie reparată. Rămășița poporului lui Dumnezeu, stând înaintea lumii ca reformatori, trebuie să arate că Legea lui Dumnezeu este temelia oricărei reforme durabile și că Sabatul poruncii a patra trebuie să stea ca memorial al creațiunii, un amintitor continuu al puterii lui Dumnezeu. În cuvinte distincte și lămurite ei trebuie să prezinte nevoile ascultării de toate preceptele Decalogului. Constrânși de dragostea lui Hristos, ei trebuie să colaboreze cu El în reclădirea locurilor pustii. Ei trebuie să fie dregătorii spărturii, cei ce dreg drumurile și fac țara cu puțința de locuit. (Vezi Isaia 58, 12.) -- (Prophets and Kings, 678.)